கலைமகள்

மலர் 17 இதழ் 4,5

28 Dec 1934

உ

கலைமகள்

N 34·17·4,5

210476.

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

JNANASAGARAM

இது

முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக நடைபெறுந்

தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

A BI-MONTHLY

11 JAN 1935

திருவள்ளுவர் ஆண்டு நகூகூச, ஆடி, ஆவணி

திருமலர், கஎ.] [இதழ், ச, ரு.

பொருளடக்கம்

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் (தொடர்ச்சி)

(Ancient and Modern Tamil Poets)

இளைஞர்க்கான இன்றமிழ் (தொடர்ச்சி)

(Pure Tamil Reader for the Young, second book)

தொலைவிலுணர்தல் (Telepathy), தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

SWAMI VEDACHALAM,

பொதுநிலைக்கழக குரு,

பல்லாவரம்

PALLAVARAM

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்

T. M. PRESS

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

28st Dec., 1934

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ருபா

All Rights Reserved.

ஞானசாகரக் கையொப்ப நேயர்க்கு

நமது அச்சுப்பொறியில் முன் இரண்டுமுறை உடைந்துபோன முதன்மையான இரண்டு உறுப்புகளைச் செப்பனிடுவித்து, நம்முடைய ஞானசாகரமும் மற்றைச் சிலநூல்களும் அச்சிடுவித்து வருகையிற் சென்ற புரட்டாசி ௧௮-ஆம் நாள் அவ்வுறுப்புகள் இரண்டும் மீண்டும் உடைந்துபோயின. உடைந்துபோன பெரியஉறுப்பைப் பற்றவைத்துப் பொருந்துவதிற் பயனில்லையென்று அச்சுப்பொறிவல்லார் கூறினமையிற் பெரியவுறுப்பையுஞ் சிறியவுறுப்பையும் புதியவாகவே செய்யவேண்டுவதாயிற்று. அவ்வாறு அவற்றைச் செய்வித்துப் பொருத்துதற்கும், அச்சுப்பொறியின் மற்றை உறுப்புகளில் நேர்ந்த மற்றைச் சில குறைபாடுகளைத் திருத்துதற்கும் ௨௮-நாட்கள் ஆயின. ஐப்பசி ௧௫-இல் அச்சுவேலை துவங்கி நடத்திவருகையில் மறுபடியும் அதன் முதன்மையான ஓர் ஆணி, கார்த்திகை, ௧௩-ஆம் நாள் முறிந்துபோயிற்று. வேறு புதியதொன்று செய்வித்துக் கார்த்திகை, ௧௭-ஆம்நாட் பொருத்தப்பட்டது. அதுவும் மார்கழி ௫-ஆம் நாள் உடைந்துபோயிற்று. அதனை மீண்டும் புதிதாகச்செய்வித்துப் பொருத்தி அச்சுப்பொறியிலுள்ள வேறு சில குறைபாடுகளையுந்திருத்தி இவைகளை அச்சிடுவித்தற்கு இத்தனைநாட்கள் சென்றன. அடுத்தடுத்துநேர்ந்த இவ்விடையூறுகளாலும் பொருட்செலவாலுமே ௪,௫-இதழ்கள் ஏறக்குறையநான்கு திங்கட்குப்பின் இப்போது வெளியாயின. "அடுத்துமுயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி, எடுத்தகருமங்கள் எலா" என்னும் முதியோர்மொழி உண்மையாகவே இருக்கின்றது. அதுநிற்க.

நமது ஞானசாகரம் அளவிறந்த நூல்ஆராய்ச்சியினாலும், பேருழைப்பினாலும், பெரும்பொருட்செலவினாலுஞ் சென்ற முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதில் இதுகாறும் வெளிவந்திருக்கும் நூல்கள், மக்கள் அறிவுவிளக்கத்திற்கு இன்றியமையாத எல்லாத்துறைகளிலும் புகுந்து, அங்குள்ள அரும்பொருள்களை ஆராய்ந்தெடுத்துத் தெள்ளத்தெளிந்த உரைநடையில் விரித்துவிளக்குவதாகும். மேலும், இப்பண்டைத்தமிழ்நாட்டில் நாகரிகத்திற்சிறந்த தமிழ்மக்களுக்குரிய தனித்தமிழில் உரைநடைநூல்களைத் தொடர்பாக வெளியிட்டுவருவது ஞானசாகரம் ஒன்றேயாகும். மற்றைவெளியீடுகளில் தனித்தமிழ்மணத்தைக் காண்டல் இயலாது. ஞானசாகரத்தைப் பயின்று பயன்பெற்றவர்களெல்லாம் அதன் அருமைபெருமையுணர்ந்து அதனை நெஞ்சாரப் புகழ்ந்துபேசுதல் எங்கும் உளது. ஒன்றன் அழகையுஞ் சிறப்பையும் பயனையுங் கண்டால் அதனைப்புகழ்ந்துபேசுதல் எல்லார்க்கும் இயற்கையேயாகும். ஆனால், ஓர் அரிய பெரிய முயற்சி நடைபெறுதற்கு அதனைப் புகழ்ந்து பேசுதல்மட்டும் போதாது. அது மேலும் மேலும் நடைபெற்றுப் பெரும்பயன் அளித்தற்கும், அப்பெரும்பயனை மக்களெல்லாரும் பெற்று அறிவிலும் இன்பத்திலும் மேன்மேற் சிறத்தற்கும், முன்னமே அதனைப்பெற்று இன்புறுகின்றவர்கள் தம் மனமொழிமெய்களாலும் பொருளாலும் உதவிபுரிந்து வருதல்வேண்டும்.

நமது ஞானசாகரத்தைச் சென்ற முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக வெளியிட்டுவருதற்கும், அதன்வாயிலாகவும் வேறாகவும் பல பயன்மிகு நூல்களைத் தனித்தமிழ் உரைநடையில் இயற்றி வெளியிட்டுவருதற்கும் உண்டான மூளையுழைப்பும், மெய்வருத்தமும், பொருட்செலவும் இவ்வளவென்று சொல்லலியலாது. இவ்வளவும் ஒருவர்செய்துவர, இவற்றாற்பயன்பெறும் நண்பர்கள் தாம் யாது செய்தார்கள்? தாம் பயன்பெற்று இன்புறுதல்போலவே, தம்மவர் எல்லாரும் இவற்றைப்பயின்று பயன்பெறல்வேண்டுமென எண்ணினார்களா? இல்லையே. தாம் பெற்ற பேற்றைத் தாம் அறிந்த பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்லி, நமது ஞானசாகரத்தையும் நம்முடைய நூல்களையும் அவர்களும் வாங்கிப்பயின்று பயன்பெறும்படி செய்தார்களா? இல்லையே. அல்லது இவ்வரும்பெரு முயற்சிக்குத் தம்மாலியன்ற பிறஉதவியாவது பொருளுதவியாவது செய்தார்களா? இல்லையே. இங்ஙனமாக நம்மவர் தம் நலத்தையன்றிப் பிறர்நலத்தைத்தேடாதே போவர்களானால், ஓர் அறிஞர் தன்னந்தனியராய் நின்று எத்தனைகாலஞ்

11 JAN 1935

இடைப்பட்டகாலத்திற் **சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், திருக்கோவையார்** முதலான விழுமிய நூல்கள் இயற்றிய ஆசிரியர்களும், அவர்களுக்குப்பின் **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பெருங்கதை, கல்லாடம், சூளாமணி, சீவகசிந்தாமணி, தேவாரம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், பெரியபுராணம்** முதலானநூல்கள் இயற்றியருளிய ஆசிரியர்களுந் தமது செந்தமிழ்மொழியைத் தம்மால் இயன்றமட்டுந் தூயதாய் எவ்வளவு பாதுகாத்து வழங்கியுள்ளனர் என்பது அவையிற்றைச் சிறிதாராய்ந்து பயில்வாரும் நன்கறிவர். இடைக்காலத்திருந்த இவ்வாசிரியர் தமதுகாலத்திற் றமிழ்நாட்டிற் புகுந்த பௌத்த சமண்கோட்பாடுகளைத் தழுவியும் மறுத்துந், தமக்குரிய சைவ வைணவக்கோட்பாடுகளை ஆராய்ந்து நிறுவவேண்டினமையிற், புதிதுபுகுந்த பௌத்த சமணர் வழங்கிய வடசொற்கள் குறியீடுகள் வழக்குகள் கதைகள் முதலியவைகளை அங்ஙனமே எடுத்தும் அவற்றையொப்பத் தாமுஞ் சிலபல படைத்தும் முன்வழங்கியவைகளை மாற்றியும் நூல்களியாக்கலாயினர். அங்ஙனம் யாத்த நூல்களில்மட்டுமே நூற்றுக்கு எழுமுதற் பத்து விழுக்காடு வடசொற்கள் புகுந்து கலப்பவாயின. மற்றுச், சமயப்பொருள் தழுவாத இவ்விடைக்காலத்து நூல்களிலுங்கூட நூற்றுக்கு மூன்று நான்கிற்குமேல் வடசொற்கள் கலந்தில.

இனி, இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த கடைக்காலத்திற்றோன்றிய **சிவஞானபோதம்** முதலான பதினான்கு சித்தாந்தநூல்களிலும், இராமாயணம், பாரதம், காந்தம் முதலான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலும் நூற்றுக்கு எழுமுதற் பன்னிரண்டு விழுக்காடே வடசொற்கள் கலந்துள்ளன. ஆனாலும், இக்காலத்தெழுந்த 'நளவெண்பா,' 'கலிங்கத்துப்பரணி,' முதலான இலக்கியநூல்களிலும், 'மூதுரை,' 'நல்வழி,' முதலான அறநூல்களிலும் நூற்றுக்கு மூன்றுமுதல் ஐந்து வடசொற்களே காணப்படுகின்றன. ஆகவே, இக்கடைக்காலத்திருந்த ஆசிரியர்களுந் தமிழைத் தூயதாக வழங்குதலிற் கருத்துள்ளவர்களாகவே யிருந்தனரென்பது புலனாம்.

பண்டைப்புலவர் முப்பால் ஒழுக்கம் ஓம்பினமை

இன்பவொழுக்கம்

இனி, முன்னிருந்த நம் ஆசிரியர் நமதருந்தமிழ் மொழியைப் பொருந்திக் காத்ததைப்போலவே, அம்மொழியாற் குறிக்கப்படும் "இன்பமும் பொருளும் அறனும்" என்னும் முப்பாற் பொருளையும், அவை காரணமாக வரூஉம் மூவகையொழுக்கங்களையும், உலகவியற்கை மக்களியற்கையொடு பொருந்தக் கண்டு ஓம்பினபான்மையும் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதாகும். ஆகவே, அதனைச் சிறிதெடுத்துப் பேசுதல் இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது.

இந்நிலவுலகிற்காணப்படும் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் என்னும் இரண்டில் உயிர்ப்பொருளுக்குப் பயன்படுதற்பொருட்டாகவே உயிரில்பொருள்கள் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் நன்கு புலனாகின்றது. ஆகவே, இவ்வுலக அமைப்பும் இதன் இயக்கமும் எல்லாம் உயிர்களின் பொருட்டாகவே நடைபெறுகின்றன வென்பது எவரும் மறுக்கலாகாத உண்மையாகும். இத்துணைச்சிறந்த உயிர்கள் இவ்வுலக அமைப்பிற் புகுந்து சிறிதுகாலங் காணப்படுதலும், அதன்பின் அவை காணப்படாது மறைதலும், என்னையென்று நுணுகியாராயுங்கால், இவ்வுலகுக்கு வரும்பொழுது அறிவும் இன்பமும் இலவாய்த்தோன்றும் அவ்வுயிர்கள், இதன்கண்வந்து சிறிதுகாலந் தங்கியவளவானே அறிவுவளர்ந்து இன்பத்திற்றிளைத்தல் காண்கின்றோமாகலின், அவை அறிவுவளர்ச்சியும் அதன்வழியே இன்பநுகர்ச்சியும் எய்துதற்கே இங்கு வருகின்றனவென்பது புலனாகின்றது. புலனாகவே, இவ்வுலகுக்குவரும்முன் அறியாமையுந் துன்பமும்வாய்ந்தனவாகவே எல்லாவுயிர்களும் இருத்தல்வேண்டுமெனவும், இங்கு வந்தபின் அவை அறிவும் இன்பமுஞ் சிறிதுசிறிதாகக் கைகூடப்பெறினும் அவை இரண்டும் முதிர்ந்த நிலைக்கு வரும்முன்னரே உயிர்கள் இதனைவிட்டு மறைந்தொழியக்காண்டலால், அரை குறையாய்ப்பெற்ற அறிவு இன்பங்களுடனே அவ்வுயிர்கள் பிறவியை முற்றும் விட்டொழிதல் இசையாதெனவும், அறிவு இன்பங்களிரண்டும் ஒருசிறு குறையும் இல்லையாய் நிறைந்தநிலைக்கு வரும்வரையில் இந்த

வுலகத்திலோ அல்லது இதனையொத்த வேறு உலகங்களிலோ அவை பற்பல பிறவிகளை யெடுக்குமெனவும் உய்த்துணர்கின்றேம். எனவே, இப்பிறவியிற் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகொண்டு இதனொடு தொடர்புடைய முற்பிறவி நிகழ்ச்சியும், இனித்தொடரும் பிற்பிறவி நிகழ்ச்சியுங் காணவல்ல அறிவு விலங்கினங்கட்கு இன்றி மக்களுயிர்க்குமட்டுமே அமைந்திருத்தலால், மக்கள் வாழ்க்கையானது பகுத்தறிவு விளக்கத்தையும் அதன்வழியே இன்பப்பேற்றையுமே அவாவிநிற்றலும், அறிவுவிளங்கப்பெறவதெல்லாம் அறியாமைவாயிலாக வருந்துன்பங்களை நீக்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்பொருட்டாகவே நிகழ்தலாற் பிறவியெடுப்பதன் முடிந்தநோக்கம் மாறுப்பேரின்பப் பேறாகவே கடைக்கூடுதலுந் தாமே போதரும். இவையே பண்டை நந்தமிழாசிரியர் கண்ட முடிந்த வுண்மைகளும் ஆகும். இந்த ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்**,

> "எல்லா உயிர்க்கும் இன்பமென்பது
> தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற்றாகும்" (பொருளியல், உகூ)

என்று அருளிச்செய்தவாற்றானும், உறுதிப்பொருள்களைப் பிற்காலத்தார் அறம் பொருள் இன்பம் எனப் பாகுபடுத்தோதியதுபோலாது, அவர்

> "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்
> கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்" எனக்களவியல்

முதற்கண் ஓதியவாற்றானுந் தெளியப்படும்.

இனி, அறிவும் இன்பமும் பெற்றுவரும் மக்கள் அவை தம்மைத் தாந் தனித்திருந்து பெறமாட்டாராய், ஒருவர் மற்றொருவரோடு அளவளாவி ஒருங்குவாழும் உறவுமுறையினாலேயே அவைதம்மைப் பெற்றுவருதலுங்காண்கின்றோம். இன்னும், இம்மக்களின் உறவுவாழ்க்கையுள்ளும், ஆடவரும் மகளிருங், கணவரும் மனைவியருமாய் ஒருங்கு கூடிவாழும் வாழ்க்கையே அவர் இந்நிலவுலகில் இருக்குந்துணையும் நிலைபெற்றிருக்கும் நெருங்கிய நீண்டவாழ்க்கையாய், மேலும் மேலும் உயிர்கள் பிறவிக்கு வருதற்கு ஏதுவாய், மக்கள் வாழ்க்கையென்பதொன்று இம்மாநிலத்தில் நடைபெறுதற்கு அடிக்காரணமாய்ச் சிறந்துநிற்றலின், அத்துணைச் சிறப்பினதாகிய இல்

வாழ்க்கையினையே நம்பண்டைப் பேராசிரியர் தாம் இயற்றிய நூல்களிலெல்லாஞ் சிறந்தெடுத்து, அதனைப் பலவாற்றானும் அழகுபடுத்துப்பாடியும் பேசியும் இருக்கின்றனர். ஓராண்மகனும் ஒரு பெண்மகளுங் கூடி நடாத்துவதாகிய அவ்வில்வாழ்க்கை மிக உயர்ந்த பேரன்பின்வழித்தாக நடைபெறுவதாமென்பதும், அவ்விருவர்க்குள் இயற்கையே யுண்டாம் அப்பேரன்பு தான் 'காதல்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுமென்பதும்,

"காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது
விருப்போ ரொத்து மெய்யுறுபுணர்ச்சி"

என்று **பரிபாடலும்** (கூ),

"சொற்பாலமிழ்திவள் யான்சுவை யென்னத்துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவளாம்பகுதிப்
பொற்பா ரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பிற்
கற்பாவிய வரைவாய்க் கடிதோட்ட களவகத்தே" என்று

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரும் (அ) நுவலுமாற்றால் தெளியப்படும். இப்பெற்றித்தான சிறந்த காதலன்பிற் பிணைப்புண்டவழி மனைவி தன் கணவனையன்றி ஆடவர்பிறரைக் கனவினும் நினையாமையின் அவட்கே உண்மைக் கற்பொழுக்கம் நிலைபெறும்; அவள் கணவனும் அவளையன்றி மகளிர்பிறரைக் கருதாமையின் அவற்கும் உள்ளம் உரன் அழியாதாய் நிற்கும். இவ்விருவரின் சிறந்த கற்பியல் நிலை,

"மீண்டாரெனவுவந்தேன் கண்டுநும்மை இம்மேதகவே
பூண்டாரிருவர்முன் போயினரே? புலியூரெனைநின்
றாண்டான் அருவரை ஆளியன்னானைக் கண்டேன், அயலே
தூண்டா விளக்கனையாய்! என்னையோ அன்னைசொல்லியதே"

என்னுந் **திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரால்** (உகூகூ) தெளிவுறுத்தப்படுதல் காண்மின்கள்! இத்திருப்பாட்டிற் சொல்லப்படுவது இது: தன்மகள் தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட ஓர் ஆண்மகனை மணந்து கொள்ளுதற்பொருட்டு அவனுடனே கூடித், தன்னவர் எவரும் அறியாமே அவனூர்க்குப் போய்விட்டனள். அவள் அங்ஙனம்போயதை யறிந்த செவிலித்தாய், தன் மகளும் அவள்காதலனுங் கூடிச் சென்றவழியை அவருடைய அடிச்சுவடுகளால் அறிந்து அவ்விருவரையுந் தேடிச்செல்லத்,

தனக்கெதிரே ஓர் இளைய அழகிய மங்கையும் அவள் கணவனும் வரக்கண்டு தான் மேலுஞ் செல்வதை நிறுத்திநின்றாள். நிற்க, எதிர்வந்த அவ்விருவருந் தன்னருகுபுகுந்ததுந், "தம்மூர்க்குச்சென்ற என் மருமகனும் மகளுமே திரும்பிவருகின்றாரென நினைந்து நும்மைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன்; ஆனால், நீவிர் வேறென்பது அணுகிவந்ததுந்தெரிந்தேன். நுங்களைப்போலவே எல்லாவகையினுஞ் சிறந்தார் இருவர் நும்மை எதிர்ப்பட்டுச் செல்லக்கண்டீரோ?" என அச்செவிலித்தாய் சொல்லி வினவ, அவ்விருவரில் ஆண்மகனாய் நின்றவன் அத்தாயை நோக்கி, "அன்னாய்! புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தே புலனாய் நின்று என்னை அடிமைகொண்ட சிவபெருமானது மலைக்கண் உள்ள அரிமாவையொத்தான் ஓர் ஆண்மகனை யான் கண்டேன்" என விடைகூறி, அதன்பிறகு, தன் பக்கத்தேநின்ற தன் மனையாளைநோக்கித், "தூண்டாத மணிவிளக்கையொத்த காதலி! யான் கண்ட அவ்வாண்மகன்பக்கத்தே வேறொன்றை இவ்வன்னை சொல்லினளே; அஃதியாது? அதனை அவட்கு அறிவிப்பாயாக!" என்றுகூறித் தன்மனையாளை ஏவினபான்மையை உற்றுநோக்குமின்கள்! செவிலித்தாய் வினாவியதற்கு ஆளியனானைக்கண்டேன் என்றவன், அவன் பக்கத்தேசென்ற அவன்றன்காதலியைத் தான் கண்டதாகக்கூறிற்றிலன்; ஏன்? அவன் தன்னுடன்போந்த காதலியைத் தன்னுயிராகக்கருதிக் காதலன்புகொண்டிருந்தானாகலின் அவன் தன் மனைவியின் உருவத்தையன்றிப் பிறள் ஒருத்தியைச் சிறிதும் நினைந்திலன்; அதனால், எதிரேசென்ற ஆடவனையன்றி அவன்றன் காதலியை அவன் கண்டுங் காணாதவனேயாயினான்; என்றாலுஞ், செவிலித்தாய் வினவியதில் ஓர் ஆண்மகனேயன்றி ஒருபெண்மகளுங் குறிப்பிடப்பட்டமையால், தான் காணாத அப்பெண்மகளைத் தன்மனையாளே கண்டிருக்கவேண்டுமெனக்கருதி, அவளை அக்குறிப்புக்கு விடைதருமாறு ஏவின நுட்பம் பெரிதும் வியக்கற்பாலதாகும். இன்னுஞ் செவிலித்தாய் கேட்ட அவ்வினாவுக்கு, அவ்விளைஞன் முதலில் விடையுரைபகர்ந்த நுட்பத்தினை ஒருங்கால், அவன்றன் மனையாள் அவன்மேற் பெருங்காதல்பூண்ட ஒழுக்கத்தினளாகலின் அவளுந் தன்கணவனையன்

றித் தம்மெதிரேசென்ற அவ்வாண்மகன் பிறனொருவன் உருவினை நினைந்திற்றிலள்; அதனால், அவள் அவன்பக்கத்தேபோய பெண்மகளைமட்டும்நோக்கினாளாகற்பாலள் என்பதூஉம்போதராநிற்கும். எடுக்குந்தோறுங் குறையாத் தெய்வக்கருவூலம் போல், மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த இத்திருப்பாட்டு இங்ஙனம் எடுக்க எடுக்கக் குறையாப் பொருளாழம் வாய்ந்து, ஈருடம்பின் ஓருயிராய்த் திகழுங் கணவன் மனைவியரின் காதற்பெருங்கிழமையினையும் அதனால் அவர்க்கு நிலைபெற்ற கற்பொழுக்க விழுப்பத்தினையும் நன்கு தேற்றுமாறு கருத்திற் பதிக்கற்பாலதொன்றாம்.

இங்ஙனம் ஈருடம்பின் ஓருயிராய் நிற்குங் காதலரின் கற்பியல்வாழ்க்கைக்கு, ஒல்லையூர்தந்தபூதப்பாண்டியனும் அவன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டும் உறுபெருஞ்சான்றாய்த் திகழ்கின்றனர். இவர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாத அத்துணைக் காதற்பெருங்கேண்மையுடையராய் விளங்கினமை, தமிழ்மொழிவல்ல இவர் இருவரும் பாடியபாட்டுகளால் நன்கு தெளியப்படுகின்றது. ஒருகால் இப்பாண்டிவேந்தன் தன்னை எதிர்க்கமுனைந்த அரசர்களைத்தாக்கி வெற்றிபெறேனாயிற் காதற்கிழமையிற்சிறந்த என்மனைவியைப் பிரிந்தேன் ஆகுக! என்று வஞ்சினங்கூறியதை,

"மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்கியைந்
தென்னொடு பொருதும் என்ப, அவரை
ஆரமர் அலறத் தாக்கித் தேரோடு
அவர்ப்புறங் காணேன் ஆயிற் சிறந்த
பேரமர் உண்கண் இவளினும்பிரிக!" என்று அவன் அப்போதுபாடிய அருந்தமிழ்ச்செய்யுளால் அறிகின்றேம். இவன் தன் மனையாளைத் தன் ஆருயிரெனக்கொண்டொழுகிய வாறு போலவே, இவன்றன் மனையாளான பெருங்கோப்பெண்டும் இவனைத் தன் இன்னுயிராய்க் காதலித்து, அவன் இறந்துபட்ட ஞான்று அவனைப்பிரிந்து உயிர்வாழமாட்டாளாய்த் தீப்பாய முனைந்துழி, அருகிருந்தசான்றோர் அவளைத்தடுத்தும், அவள் அவரைநோக்கிப்,

"பல் சான்றீரே! பல் சான்றீரே!
செல்கெனச் சொல்லாது, ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றீரே!
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ!
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல, எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயும் ஓரற்றே" என்று இவ்வருமருந்தன்ன செய்யுளைச் சொல்லித், தீப்பாய்ந்து உயிர்நீத்தனள். கல்வியிலும் அரசவாழ்க்கையிலும் நிகரின்றிக் கலித்த இவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் பிரியலாற்றாது மாய்ந்த காதற்கற்பின் மாட்சியினை யுள்ளுந்தொறும் உள்ளம் உருகாதார் யார்!

இனி, ஓர் ஆண்மகனும் அவன்றன் மனையாளும் அங்ஙனம் மாறாக்காதலன்பிற்பிணைந்து இல்வாழ்க்கையினை நடாத்துகின்றுழி, அதன்கட் பல்வகை யிடையூறுகளுந் துன்பங்களும் புகுந்து நிலைகலக்கினும், இருவரும் அவற்றைப்பொறுத்து, ஒருவர்மேல் ஒருவர் வருந்தாராய்ப் பண்டுபோல் அன்பில்மிகுந்து முயற்சியிற் றாழாராய்த் தங்கடமைகளை வழுவின்றி உவப்புடன்செய்குவர். வறுமையுந் துன்பமும் நீங்கி வளம்பெற்ற காலையிலும் அவர் தம்நிலையிற் றிரியாராய் எல்லார்க்கும் இனியனசெய்தே ஒழுகாநிற்பர். இப்பெற்றித்தாகிய சிறந்த இல்வாழ்க்கையினை நம் பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர் தாமேவாழ்ந்து காட்டினமை பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாகும். இதற்குப், பழந்தமிழ்ப்புலவர் பெருந்தகையாகிய பெருஞ்சித்திரனாரின் வாழ்க்கைவரலாற்றினை ஈண்டொருசிறிது எடுத்துக்காட்டுதும்.

பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் ஆசிரியர் ஒருகாலத்தில் மிகவும் மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இருந்தார். இவரது இல்லத்தின் அடுக்களையில் உணவுப்பண்டங்களை இல்லாதுபோனமையால், ஒருநாள் இவர்தம் மனைவியார் அதனுள்ளே செல்லாமல் அதனைமறந்து வருந்தி யொருபக்கத்தே ஒடுங்கியிருக்க, அவர் தஞ் சிறுபுதல்வன் நல்லுணவில்லாமையின் உதிர்ந்து சிற்சில மயிர்களை முளைத்து அழகுகுறைந்த தலையின் தோற்றம் வாய்ந்தவனாய், அங்ஙனம் ஒடுங்கியிருக்குந் தன் அன்னையின் பால் இல்லாத வெறுமுலையைச் சுவைத்துச்சுவைத்துப் பார்த்தும் அதிலிருந்து தினைத்தனைப்பாலும் பெறாமையிற், கூழுஞ்சோறுமாதல்பெறுவான் வேண்டி அவ்வடுக்களையுள் நுழைந்து, அகத்தே ஒன்றும் இல்லாத வெறும்பாண்டங்களை ஒவ்வொன்றாகத் திறந்துபார்க்க அங்கொன்றும் இல்லாமைகண்டு அழுதனனாக, அவன் அன்னை 'அதோ புலிவருகிறது!' எனச்சொல்லி அச்சுறுத்தியும், 'உதோ அம்புலியைப்பார்!' என நாப்புக் காட்டியும் அப்புதல்வன் அழுகைநீராமையின் அதற்கு உளம்நொந்தனளாய் 'நினது வாடியநிலையை நின்தந்தைக்குக் காட்டு' எனக் கூறி, அவனைப் பலவுஞ்சொல்லிக் கேட்டபடியாய் நனவின் கண்ணும் என்மனைவி பெருந்துயர் உழவாநின்றாள் என அவர் குமணவேந்தனை நோக்கிப் பாடிய,

"இல்உணாத் துறத்தலின் இல்மறந்து உறையும்
புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்
பால்இல் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்
கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ ஊழின்
உள்இல் வறுங்கலந் திறந்து அழக்கண்டு
மறப்புலி உரைத்தும் மதியங் காட்டியும்
நொந்தனளாகி நுந்தையை உள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்
வினவல் ஆனாள் ஆகி நனவின்
அல்லல் உழப்போள்"

என்னுஞ்செய்யுள் (புறநானூறு, ௧௬0) கன்னெஞ்சமுங்கரைய அவரது மிடிப்பட்ட வாழ்க்கை நிலையினை எடுத்துரைத்தல் காண்க.

இன்றைநாளிற்போல நூல்எழுதிப் பரப்புதற்குரிய கடிதம் அச்சுப்பொறி முதலிய கருவிகளும், போக்குவரவுக்கேற்ற புகைவண்டிகளுங் கடிதப்போக்குவரவுக்கு இடனான செய்திநிலையங்களுங், கல்வியறிவூட்டுங்கல்லூரிகளும்பண்டைநாளில் இல்லாமையிற் பழந்தமிழ்ப் புலவோரிற் பெரும்பாலார் தாங் கற்ற பெருங் கல்வியைப் பிறர்க்குப் பயன்படுத்தவும், அதனாற் றம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்பெற்று இனிது வாழவும் இயலாதவராய், ஈகையிற்சிறந்த அரசரையுஞ் செல்வரையுந் தேடிச்சென்று அவர் வழங்கிய பொருள்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தவேண்டிய இடர்ப்பாடான நிலையில் இருந்தனர்!

இத்துணை யிடர்ப்பாடான நிலையிலிருந்தும் பெருஞ் சித்திரனார் தாம் குமணவேந்தன்பாற் பெற்ற பெரும்பொருட்டிரளைத் தமக்கென்றுந் தம் மனைவி மக்கட்கென்றும் வரைந்து வைத்துக்கொண்டு கையிறுக்கமாய் இராது, அதனைத் தம் மனைவியார் கையிற்கொடுத்து,

"நின்நயந்து உறைநர்க்கும் நீ நயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பின் நின் கிளை முதலோர்க்குங்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லார்க்குங் கொடுமதி மனைகிழவோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்து வேற் குமணன் நல்கிய வளனே" என்று அவர் இசைத்த அரும்பெருஞ் செய்யுளால் அப் புலவர் பெருந்தகையின் பேரருட்டிறத்தை அறிந்து மகிழ்மின்கள்! இதன்கண், "நின்பால் அன்புபூண்டு நின்னைச் சார்ந்திருக்கும் மகளிர்க்கும், நின்னால் அன்புசெய்யப்பட்ட மகளிர்க்கும், பல நற்குணங்களினுஞ் சிறந்து மூத்துப்போன நின் முதிய மாதர்க்கும், நின் மிடிப்பட்ட சுற்றத்தாரின் கொடும்பசி நீங்குமாறு கொடுத்ததை நீ திருப்பிக் கொடுப்பாய் என எதிர் பார்த்துக் கொடுத்து உதவி செய்தார்க்கும், இன்னார்க்குக்கொடுப்போம் இன்னார்க்குக் கொடோம் எனக் கருதாமலும், என்னோடும்

ஆராயாமலும், இனித் திறவிதாக வாழக்கடவேம் என எண்ணாமலும், யான் கொடுப்பதொடுகூட நீயும் எல்லார்க்குங் கொடுப்பாயாக என் மனைவியே, பல்வகைப்பழங்களுந் தொங்காநின்ற மரங்களையுடைய முதிரம் என்னும் மலைக்குத் தலைவனாகிய திருந்துவேல் ஏந்து குமணன் எனக்கு வழங்கிய செல்வத்தை" என்று அவ்வாசிரியர் தம் மனைவியார்க்கு அறிவுறுத்திய அறிவுரையானது எத்துணை மேம்பாடு வாய்ந்ததாய்த் திகழ்கின்றது! இதனால் அப்புலவர்பெருமான் தனக்கென வாழா அருளமுது பொதிந்து பொங்குந் திருவுள்ளம் பொருந்தியவராதல் பொருள்ளெனப் புலனாகின்றதன்றோ? ஆற்றொணா வறுமையிற் கிடந்து நைந்தவர் மீண்டுஞ் செல்வம் பெற்றால், அச்செல்வத்தின் அருமையுணர்ந்து அதனைத் தமக்கெனவே வரைந்து வைத்துக்கொள்வரல்லது, அதிற் கடுகளவுதானும் பிறர்க்குக் கொடுக்க மனம் ஒருப்படார்; என்னை? அவர் தமது துன்பத்தையே பெரிதாக நினைப்பதன்றிப் பிறர்படுதுயரைச் சிறிதும் நினைப்பதில்லையாகலின். ஆனால், நம் நல்லிசைப் பெரும் புலவரான பெருஞ்சித்திரனாரோ தாம் வறுமையிற் பட்ட துன்பத்தின் கொடுமையை நினைந்தபோதெல்லாம், வறுமையிற்பட்ட பிறரது துன்பத்தையும் உடன்நினைந்து, அதனாற் றமது துயரினையும் மறந்தவராய்ப் பிறர்துயர் களைவதிலேயே கருத்து முனைந்து நின்றார். இவ்வாறு பிறர்துயர் நினைந்து நெக்குருகும் நெஞ்சம்வாய்ந்தாரே, பெறற்கரிய கல்வியாற் பெறும் பேறு பெற்றாராவர்.

இனிப், பொறுத்தற்கரிய வறுமையிலுந் துன்பத்திலுங் கிடந்து உழன்ற வழியும் புலமையின் மிக்க சான்றோர் தமது நிலைக்காகாதனவும் இழிதக்கனவுஞ் செய்யார் என்பதூஉம், ஆசிரியர் பெருஞ்சித்திரனாரது ஒழுகலாற்றால் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. இவர் தமது வறுமையை நீக்கிக்கொளல்வேண்டிக் குமணவேந்தன்பாற் சென்றகாலத்து, அவன் எதனாலோ பரிசு கொடுத்தலிற் சிறிதுகாலந்தாழ்ப்ப, இவர் தமது உள்ள மேம்பாடு அவனுக்கு அறிவுறுத்துவாராய்ச் சிறிதும் அஞ்சாமல்,

"உயர்ந்து ஏந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினுந்
தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலென், உவந்துநீ

இன்புற விடுதியாயிற், சிறிது
குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற்குமண!" என்று கூறிய செய்யுள் (புறநானூறு, ௧௫௯) எத்துணை விழுமிதாய் உயர்ந்தோங்கித் துலங்குகின்றது! பொருளுடையார்பால் அவர் தரும் பொருளை நச்சிச் சென்றவர், அவர் மகிழ்ந்திருக்குங்காலம் பார்த்து அவரது தலைவாயிலிலே அடங்கியொடுங்கிக் காத்துக் கிடத்தலும், அவர்முன்னிலையிற் சென்றால் அவரிடத்தில்லாத குணங்களை யெடுத்து இருப்பனவாக வைத்து வரைகடந்து புகழ்ந்து பேசுதலும், அவர் ஏவியன விரைந்து பணிந்து செய்தலும் வழக்கமாய்க் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமிருக்க, நம் புலவர் விளக்கான பெருஞ்சித்திரனாரோ, "மிகச் சிறந்த யானையையே பரிசிலாதப் பெறுவதாயிருந்தாலும், முகம் மாறியுங் காலந்தாழ்த்துங்கொடுக்கும் அதனை யான் கொள்ளேன்; அவ்வாறின்றி மகிழ்ந்து நீ விரையக்கொடுத்திடுவது குன்றிமணி அனைய சிற்றளவினதாயிருந்தாலும் அதனை யான் ஏற்பேன்." என அவ்வரசனை நோக்கி மொழிந்தனர்; ஈது அவரது உள்ளப் பெருமையினை இனிது காட்டுகின்றதன்றோ?

பின்னர் ஒருகாற் பெருஞ்சித்திரனார் பொருளுதவி பெறல் வேண்டி ஈகையிற்சிறந்த வெளிமான் என்னும் அரசன்பாற் செல்ல, அவன் அந்நேரத்திற் றுயில்ஒழியா நிலையில் இருந்தமையால், தன் தம்பியை விளித்து அப்புலவர்பெருமானுக்குப் பரிசில் கொடு என ஏவ, அவன் கைபிறுக்கம் உடையனாதலால், அவரது பெரும்புலமையின் அளவறிந்து நிரம்பக்கொடாது குறையப் பரிசில் கொடுப்ப, அவர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது மீண்டுங் குமண மன்னன்பால் ஏகி, அவன் கொடுத்த களிற்றி யானையைக் கொணர்ந்து, வெளிமான் ஊர்க் காவல் மரத்திலே அதனைக் கட்டிவைத்து, வெளிமான் றம்பியிடம் போந்து, "நீ இரப்போரைப் பாதுகாப்பாயும் அல்லை; இரப்போரைப் பாதுகாப்பவர் இல்லாமற்போகவும் இல்லை; பெருந்தன்மைவாய்ந்த இரவலர் இருத்தலுங் காண்பாயாக! அவ்விரவலர்க்கு வேண்டியவளவு ஈவோர் இருத்தலுங் காண்பாயாக! நின்னூர்க் காவன்மரத்திலே யாம் கொணர்ந்து பிணித்த சிறந்த

யானையானது யாம் பெற்ற பரிசிலாகும்; அரசிளைஞனே, யான் போவேன்" என்னும் பொருள் அடக்கி,

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையுங்காண்! இனி இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையுங்காண்! இனி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம் பரிசில்
கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே" என அவர் அருளிச்செய்த பாட்டின் (புறநானூறு, ௧௬௨) திறனைக் காண்மின்! ஈயாது இவறிய அவ்வரசிளைஞனை ஒரு பொருட்படுத்தாது, அவன் வெட்குமாறு, ஈகையிற் சிறந்த குமணமன்னன்பாற்றும் பெற்றுவந்த களிற்றி யானையினை அவன் கண்முன்னே கொணர்ந்து காட்டி, உலகத்திற் பொருளாலுங் கல்வியாலும் மிக்கோங்கிப் புகழொடு பொலிவார் இயல்பினை அவன் அறியுமாறு துணிந்துகாட்டி, அவற்கு அறிவுதெருட்டிய பெருஞ்சித்திரனாரது உள்ள மாட்சியினை என்னென்பேம்! ஈதன்றோ நல்லிசைப் புலமை சான்ற நாவலர் திறமாகும்!

இன்னும், இவ்வாசிரியர் ஒருகால், வள்ளற்பெருந்தகையாகிய **அதியமான் நெடுமானஞ்சியுழைப்** பரிசில் பெறற்பொருட்டுச் சென்றஞான்று, அவன் ஏதுகாரணத்தினாலோ இவரைக்கண்டு உரையாடுதற்குக் காலம்பெறானாய், இவரைக்காணாமலே இவரது தகுதிக்கேற்பப் பெரும்பொருளைப் பரிசிலாக ஒருவர் வழியே விடுத்து நல்கினான். ஆனாற், பெருஞ்சித்திரனாரோ தம்மைத் தன்பால் அன்புடன் வருவித்து அளவளாவிப் பரிசில் கொடாமல், தம்மைக்காணாமலே அவன் பரிசிலாக விடுத்த அப்பெரும்பொருட்டிரளை ஏலாமல் வெறுத்து, அவனுக்குப் பின்வருஞ் செய்யுளைக் குறித்துவிடுத்தார்:

"குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கு என
நின்ற என் நயந்தருளி ஈதுகொண்டு
ஈங்கனஞ் செல்கதானென என்னை
யாங் கறிந்தனனோ தாங்கருங்காவலன்?

காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான் ஓர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்; பேணித்
தினையனைத் தாயினும் இனிது அவர்
துணையளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே" (புறநானூறு, ௨0௮). ஈதன்றோ உண்மைத்துறவுள்ளம்! ஈதன்றோ அழிந்துபடுஞ் செல்வப்பொருண்முன் அழிந்துபடாக் கல்விப்பொருட் சிறப்பை நாட்டுந்திறம்! தமக்குவரும்பெரும்பொருளைக்கண்டதுணையானே தமது கல்வியையுந் தமது மானத்தையும் இழந்து, விழுமிய மக்கட்பிறவிக்கு ஆகாதனசெய்யும் புல்லர் எங்கே! தமது கைக்கெளிதாய்க்கிடைத்த பெரும்பொருளையும்பொருள் செயாது தமது கல்விப்பெருமையினையுந் தமதுமானத்தினையுங் காத்த இப்புலவர் எங்கே!

இனி, இப்புலவர் பெருமான் பரிசில் வேண்டிச் சென்ற காலங்களிலெல்லாஞ் சிறிதும் மனங்கலையாது இவரது தகுதியறிந்து இவர்க்குப் பெரும்பொருள் வழங்கிவந்த **வெளிமான்** என்னும் அரசன் இறந்துபட்டஞான்று, இவர் பெருந்துயரால் நெஞ்சம்பிளவுபட்டுநைந்துபாடியசெய்யுள் அவ்வரசனது வள்ளன்மையினையும், இவர் அவன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் பெருக்கையும் மறவாநன்றியையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றதாகலின், அதனையும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டி மேற்செல்வாம்.

"கவிசெந்தாழிக் குவிபுறத்திருந்த
செவிசெஞ்சேவலும் பொகுவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங்கூடிப்
பேஎய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்குங்
காடு முன்னினனே கட்காமுறுநன்!
தொடிகழி மகளிரில் தொல்கவின் வாடிப்
பாடுநர் கடும்பும் பையென்றனவே!
தோடுகொள் முரசுங் கிழிந்தன கண்ணே!
ஆள்இல், வரைபோல் யானையும் மருப்பு இழந்தனவே!
வெந்திறற் கூற்றம் பெரும்பேதுறுப்ப
எந்தை யாகுதல் அதற்படல் அறியேன்!
அந்தோ! அளியேன்! வந்தெனென் மன்ற!
என் ஆகுவர்கொல் என் துன்னியோரே!

மாரி இரவில் மரங் கவிழ் பொழுதின்
ஆர்அஞர் உற்ற நெஞ்சமோடு ஓராங்குக்
கண்இல் ஊமன் கடற்பட் டாங்கு,
வரைஅளந் தறியாத் திரைஅரு நீத்தத்து
அவல மறுசுழி மறுகலின்
தவலே நன்றுமன்! தகுதியும் அதுவே!'

"பிணம் உள் இட்டுக் கவிழ்த்துப் புதைத்த சிவந்தசாடியின் குவிந்த முதுகின்மேல் இருந்த சிவந்தசெவியினவான ஆண் கழுகும் பொகுவற்பறவையும் அஞ்சுதல் இல்லனவாய், வல்வாய்க் காக்கையுடனுங் கோட்டானுடனுங் கூடிக்கொண்டு, பேய்க்கூட்டத்தொடு தாம் வேண்டியவாறெல்லாம் நடமாடுஞ் சுடுகாட்டிற்போய்ச் சேர்ந்தனனே மறவர்க்குரிய நறவினை விரும்பும் வெளிமான்! அவனையிழந்தமையாற் றம்முடைய கைகளிலுள்ள வளையலைக் கழித்துவிட்ட அவன்றன் கற்புடைமகளிரைப்போலப், பழைய அழகு சோர்ந்து புலவோர் சுற்றமும் ஒளிமழுங்கின! தொகுதியாய்உள்ள கொடைமுரசு போர்முரசுகளும் மேற்போர்த்த தோல் கிழிந்தன! செலுத்தும்பாகர் இல்லாமையால் மலைபோன்றயானைகளுந் தம்முடைய கொம்புகளை இழந்தன! கொடிய வலிமையினையுடைய கூற்றுவன் பெரியதொரு சாக்காட்டினை உண்டுபண்ணினனேனும் என் அப்பனாகிய வெளிமான் ஆவது அதனைத்தப்பாமல் அதன் கண்ணே அகப்பட்டது ஏனோ அறிகிலேன்! ஐயோ! எளியேன் இத்துயரத்தைக் காணவோவந்தேன்! என்னையடைந்த என் சுற்றத்தார் இவ்வள்ளற்பெருமான் இறந்துபட்டமை அறிந்தால் என்னதுன்பம் உழப்பார்களோ! மழைகாலத்து இரவிலே ஒருமரக்கலமானது கடலிற்கவிழ்ந்துவிட அதன்கண் இருந்த கண் இல்லாத ஊமையன் ஒருவன் பொறுத்தற்கரிய துன்பம் மிக்க நெஞ்சுடனே அக்கடலின்கண் அமிழ்ந்தாற் போல, எல்லையளந்தறியப்படாததும் அலையில்லாததுமான துன்பவெள்ளத்தின்சுழலிற்கிடந்து சுழன்றுவருந்துதலைக் காட்டினும் இறந்துபடுதலே நல்லதாகும்! நமக்குத் தகுதியாவதும் அதுவேயாகும்!" என்பன இப்பாட்டிற்சொல்லப்பட்ட பொருளாகும்; இதன்கண் அடங்கிய கருத்துகளின் நுட்பங்களை எடுத்துரைக்

கப் புகுந்தால் இதுவிரியும்; என்றாலும், ஒன்றிரண்டு காட்டுதல்வேண்டும். வெளிமான் இறந்ததனைற் றமது நெஞ்சத்தே பெருகுந்துயரினைப் புலப்படுக்கின்றுழித், தம் சுற்றத்தார் அவன் இறந்தமையறிந்தால் எத்துணைப் பெருந்துயர் உழப்பரென்பதனை நினைந்து மேலும் ஆற்றாராகின்றார் பெருஞ்சித்திரனார்; ஏனென்றால், இவர் வெளிமானுழைப்பெற்ற பெரும்பொருளையெல்லாம் வறுமைப்பட்ட தம் சுற்றத்தவர்க்கே கொடுத்து உதவிசெய்து வந்தாரென்பது, மேலெடுத்துக்காட்டிய "நின் நயந்துறைநர்க்கும்" என்னுஞ்செய்யுளால் நன்கு விளங்குதலால், வெளிமானது சாக்காட்டினைக்கேட்டு அச்சுற்றத்தார் ஆவிசோர்ந்து அயர்தல் திண்ணமேயாகலின். வெளிமான் தமக்குதவியாற்றியதைப் பின்னுந், தம் வழியே தம் ஏழைச் சுற்றத்திற்குதவியாற்றியதை முன்னும் வைத்து நினைந்துவருந்தும் இவ்வாசிரியரது அருள்நெஞ்சப் பான்மையினை உற்று நோக்குங்கால் இவர் தாமுறு துயரினும் பிறருறு துயரையே பெரிதுநினையும் பெற்றியினரென்பது இனிது விளங்காநிற்கின்றது. மேலுங், கண்ணில்லாத ஊமையன் ஒருவன் தான் ஏறியிருந்த மரக்கலங் கவிழக் கடல்நீரில் அமிழ்ந்துங்காற் பட்ட துயரினை இவர் எடுத்துக்கூறுதலிலிருந்து, இவர் வெளிமான் இறந்துபட்டதனை ஆற்றாது எவ்வளவு துன்புற்றாரென்பது தெற்றெனப்புலனாகின்றது. ஊமைகளாயிருப்பவர்க்கு வாய் பேசுதல் இயலாமையுடன் காதுங்கேளாது; பிறர் பேசுவன கேளாமையாலும், பிறரொடு தாம் எதுப்பேசுதல் கூடாமையாலும் அவர் படுந்துயர் இவ்வளவினதன்று; வாயுங்காதும் இல்லையாய் ஒழிபினுங், கண்ணாவது இருந்தால், பிறர் கூறுவனவற்றை அவர் குறிகளாலாயினுங் கண்டுகொள்வர்; தாம்தெரிவிக்க வேண்டுவனவற்றையும் பிறர்க்குக் குறிகளால் தெரிவிக்கமாட்டுவர். ஆனாற், கட்பார்வையும் ஒருங்கு இழந்த ஊமையர்களோ எவரையும் எதனையுங் காண்டலும் இயலாது, எவரொடு பேசுதலும் இயலாது, பிறர் கூறுவதைக் கேட்டலும் இயலாது. அத்தகைய ஊமர் தமக்குரியவருதவியை முழுதுப்பெற்றே தமது வாழ்நாளைச் சொல்லொணாப் பெருந்துன்பத்திற் கழிக்கவேண்டியவராவர். இப்பெற்றியினரான கண்ணில் ஊமர் பகற்காலத்

திலேயே கடலில் தாம் ஏறியிருந்த மரக்கலங் கவிழப்பெற்றால் அதனுள் அழுந்தாமற் றப்புதல் அரிது; ஏனெனில், அருகுமிதக்கும் ஏதேனும் ஒருமரத்துண்டத்தைப் பற்றிக்கொள்ளுமாறு எட்ட இருந்து கூவுவார் ஒலியைத் தம் செவி கேளாமையாலும், பிறரைத் தமக்கு உதவிசெய்யுமாறு கூவியழைத்தல் தம்மால் இயலாமையாலும் மரக்கலங் கவிழ்ந்துவீழ்ந்த ஊமையர் தப்புதல் அரிதேயாம்; என்றாலும், அது கவிழ்ந்தது பகற்காலமாயிற் கிட்டவோ எட்டவோ இருப்பவர் அவரது நிலையினைக் கண்டு இரங்கி நீந்திவந்து அவரைக் கைகொடுத்தெடுத்துத் தப்புவித்தலும் ஒரோவழிக் கைகூடினுங்கூடும். ஆனால், அது கவிழ்ந்தது இரவுகாலமாயின் அவ்வூமையரின் நிலையைக்கண்டு பிறர் அருகுவந்து அவர்க்குதவிசெய்தல் இயலாது; இன்னும், நிலவொளிவிளங்கும் இராக்காலமாயின் பிறர் அவர்பால்வந்து உதவிசெய்தல் ஒரோவழிக்கூடினுங்கூடும்; மற்று, நிலவொளியும் மறைபட்ட மழைகாலத்திராப்பொழுதானாலோ, 'கடலிற் றத்தளிக்கும் அவ்வூமையரின்நிலையை அயலவர்கண்டு இரங்கி வந்து அவர்க்குதவிபுரிதல் எவ்வாற்றானும் இயலாது. இயலாதாகவே. ஒருசிறு துணையும் அற்றுத், தாம் தம்உயிர் இழத்தலைத் திண்ணமாய் உணர்ந்த கண் இல் ஊமர் கடற்பட்ட துன்பத்தின் மிகுதி உணருந்தோறும் உணருந்தோறும் மிகவுந் திகில் கொள்ளத்தக்கதாய் அளவிடப்படாததாயிருத்தல் உணர்வொருங்கிப் பார்ப்பார் எவர்க்கும் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். இன்னும், மரக்கலம் உடைந்ததென்னாமற், கவிழ்ந்ததென்ற நுட்பத்தினை ஓருங்கால், பலைகளிற்றாக்கி அஃது உடைந்ததாயின் உடைந்த அதன் துண்டு ஒன்றனை அவ்வூமன் தானே பற்றிக்கொண்டு தப்புதலுங்கூடும்; மற்று உடையாமற்கவிழ்ந்த மரக்கலத்தைக் கொண்டோ அவ்வாறு தப்புதல் ஒருசிறிதும் ஏலாதென்பது ஆசிரியர் அறியவைத்தமைபுலனாம். தமது வாழ்நாளெல்லாந் தம்மையுந் தஞ்சுற்றத்தாரையும் வைத்து நன்குபாதுகாத்துப் போந்த வள்ளற் பெருந்தகையான வெளிமான் இறந்துபட்டமையால், தாமுந் தஞ்சுற்றமும் ஏதொருபற்றுக்கோடுங்காணாது இறந்துபடும் நிலையில் அலமரும் அவ்வியல்பினை ஆசிரியர் பெருஞ்சித்திரனார், கண்ணில் ஊமன் மாரியிரவிற் கடற்பட்ட

நிகழ்ச்சிக்கண் வைத்துப் புலப்படுத்திய நுட்பமுந்திறனும் ஆராயுந்தோறும் பெருவியப்பினைத் தருகின்றன; ஈதன்றோ நல்லிசைப்புலமை! ஈதன்றோ தம்முள்ளத்துறு காணுநிகழ்ச்சியினைப் பிறர்க்குக்காட்டுமாறு! அதுநிற்க.

இனிப், பண்டைக்காலத்துச் செந்தமிழ்ப்புலவர் தமது தமிழ்மொழியை ஆழ்ந்துகற்றது, அதுகொண்டு பொருளீட்டுதற்குமட்டும் அன்று; அரசியலில் உயர்ந்த நிலைகளைப்பெறுதற்கும் அன்று. உலகஇயற்கை மக்களியற்கைகளில் ஆழ்ந்துமறைந்தும் மேன்மிதந்து விளங்கியும்உள்ள அரும்பொருள்கள் நுட்பங்கள் அழகுகளையெல்லாம் ஒருங்கினிதறிந்து, அவ்வாற்றால் தமது அறியாமை நீங்கி அறிவுவிளங்கி மேன்மேற்பெருகும் இன்பத்திற் றிளைத்தற்கேயாம். ஆகவே, அக்காலத்தில் அரசர் முதல் ஏழையெளியவர் ஈறான எல்லாருந் தமிழறிவு நிரப்புதலிற் பெருவிழைவும் பெருமுயற்சியும் முனைந்தவராயிருந்தனர்; அக்காலத்தில் ஆண்பாலாரேயன்றிப் பெண்பாலாருந் தமிழ்ப்புலமையில் தலைசிறந்துநின்றனர்; அக்காலத்தில் இன்ன சாதியார் கற்கலாம் இன்னசாதியார் கற்கலாகாது என்னும் வரையறை சிறிதுமே யிருந்திலது; அக்காலத்திற் பிறப்புக்காவது குலத்திற்காவது குடிக்காவது செல்வத்திற்காவது நிலைக்காவது உயர்வுகொடாமற் கல்விக்குங் கற்றவர்க்குமே உயர்வு கொடுத்துவந்தனர்; அக்காலத்திற் கற்றவர்கள், அரசராயிருப்பினும் எளியராயிருப்பினும், உயர்குலத்தவராயினும் உயர்வில் குலத்தவராயினும், உயர்நிலையிலிருப்பினும் உயர்வில் நிலையிலிருப்பினும், அவைபற்றி உயர்த்தப்படுதலுந் தாழ்த்தப்படுதலும் இன்றி, ஏதொருவேற்றுமையும் இன்றி எல்லாராலும் பாராட்டப்பட்டு வாழ்ந்தனர். இத்தன்மைத்தாகிய பழைய புலவர் நிலையினை, **ஆரியப்படை கடந்த மன்னர்பெருமானாகிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்** பாடிய,

"உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு ஓரன்ன உடன்வயிற்றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனந்திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னாது, அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ்செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே" என்னும் அருந் தமிழ்ப்பாட்டினால் (புறநானூறு, கஅங) நன்கறிந்து கொண்மின்கள்! இவ்விழுமிய செய்யுளை இயற்றிய பாண்டியன் நிகரில்லாவெற்றிவேந்த னாதலொடு செந்தமிழ்ப் புலமையிலும் எத்துணைச்சிறந்த திறம்பெற்றவனா யிருக்கின்றான்! இவனும் இவன் காலத்து அரசர்களுஞ் செல்வர்களுமெல்லாங் கல்வியின்மிக்க புலவரையன்றி வேறெவரையுந் துணைகொளாது தமது அரசியலையும் வாழ்க்கையையும் நடாத்தினபான்மை, "ஒருகுடிப் பிறந்தபல்லோருள்ளும், மூத்தோன்வருகஎன்னாது, அவருள், அறிவுடையோன் ஆறு அரசுஞ்செல்லும்" என்ற அவன் கிளந்தெடுத்துக்கூறியவாற்றால் விளங்குகின்ற தன்றோ? அவர்கள் சாதி யுயர்வு தாழ்வுகருதாது, கல்வியறிவினையே முழுதும் பாராட்டிக் கீழ்ச்சாதியிற் பிறந்தாரையும் மேற்சாதியாரினும் மேலாகவைத்து அவர்கூறிய உறுதிமொழிவழியே ஒழுகினரென்பதூஉம், "வேற்றுமைதெரிந்த நாற்பாலுள்ளுங், கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின், மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே" என்று அப்பாண்டிவேந்தன் பகர்ந்தவாற்றால் நன்கறிகின்றனம் அல்லமோ? அஞ்ஞான்றை வேந்தர்கள் அறங்கூறுந் தமது அவைக்களத்தே, கல்வியறிவாற்றலினும் நடுவுநிற்றலினுந் திறப்பாடுவாய்ந்தாரையே இருத்தி முறைசெய்து வந்தனர். இவ் வரும்பெருஞ்செங்கோலரசு முறைவழாப்பேராண்மை.**ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்** தன் பகைவர்மேற் படையெடுத்துச் செல்லுங்கால் வஞ்சினங்கூறிய வெஞ்சினப் பாட்டில், (புறநானூறு, எக),

"அறன்நிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத்
திறன்இல் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக!" எனப்போந்த பகுதியில் எத்துணை உரமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது!

இப்பூதப்பாண்டியன் மனைவி இவனைப்போலவே தமிழ்ப் புலமையின் மிக்கவளாயிருந்தமை முன்னரே யெடுத்துக்காட்டப்பட்டது. இன்னும், ஔவையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், காவற்பெண்டு, குறமகள் இளவெயினி, நக்கண்ணையார், பேய்மகள் இளவெயினி, மாறபித்தியார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் என்னும் மாதர்கள் செந்தமிழ்ப்புலமையில் மிகச்சிறந்து விளங்கினமை புறநானூற்றின் கண் அவர்கள் பாடியபாட்டுகளால் தெற்றென விளங்காநிற்கின்றது. குறச்சாதியிற் பிறந்த இளவெயினியர் இருவருங், குயச்சாதியிற்பிறந்த வெண்ணிக்குயத்தியாரும், மறச்சாதியிற் பிறந்த காவற்பெண்டும், பாணச்சாதியிற்பிறந்த ஔவையாரும் பிறரும் நிகரற்ற நல்லிசைப்புலவராய் வயங்கினமையும், அவரெல்லாரும் ஏனை நல்லிசைப் புலவராலும் அரசர்களாலும் ஏதொரு வேறுபாடுமின்றிப் பாராட்டப்பட்டமையும் ஒருங்காற், கீழ்ச்சாதியிற்றோன்றிய பெண்பாலாருங்கூட அப்பண்டைநாளில் எவ்வளவு கல்வியிற்சிறந்தவராய், எவ்வளவு நாகரிகத்தின் மிக்கவராய் விளங்கினரென்பது புலனாகின்றது! இது கொண்டு, அஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள் எவ்வளவு அறிவும் எவ்வளவு அன்பும் எவ்வளவு அருளும் எவ்வளவு அறமுங் கனிந்த பயன்மிகு நாகரிகவாழ்க்கை வாய்ந்தவராய்ப் பொலிந்தனரென்பது புலனாகின்றது! கல்வியறிவிற்சிறந்த பெண்மக்கள் உறையும்நாடு கடவுளர் உறையும் வான்நாடு ஆகுமேயல்லால், அவ்வறிவில்லா மாக்கள்திரியும் மண்ணாடு ஆகாதென்று தெளிமின்கள்! பண்டைநாளில் ஆண்பாலாரேயன்றிப் பெண்பாலாருங் கல்விப்புலமையிற்சிறந்து இத்தமிழகத்தில் விளங்கினாற் போல வேறெந்த நாட்டகத்தும் விளங்கியதில்லை. அஞ்ஞான்று அங்ஙனந் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்து திகழ்ந்த ஆண்பெண்பாலார் ஒருவர் இருவர் சிலர் அல்லர், எண்ணிறந்தோர் ஆவர்; இவ்வுண்மை, பழைய தமிழ்நூல்களைச் சிறிதாராய்வாரும் எளிதில் அறிவர்.

இனிக், குடிமக்களையன்றி, அக்காலத்திருந்த தமிழ்மன்னர்கள் அத்துணைபேருந் தமிழ்க்கல்வியறிவிற்சிறந்த புலவோ

ராய் மிளிர்ந்தமை மேலெடுத்துக்காட்டிய பூதப்பாண்டியன் பாட்டாலும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாட்டாலும் நன்கு விளங்கற்பாலதேயாம். இன்னும், அதனையறிதல் வேண்டின், **தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்** தன்பகைவர்மேற் சினந்துபாடிய வஞ்சினப்பாட்டை ஈண்டெடுத்துக்காட்டி விளக்கவே அது விளங்கும்; அது வருமாறு:—

"நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர்;
இளையன் இவனென உளையக்கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேஎனாயிற், பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
கொடியன் எம்இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுக!
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை!
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே!" (புறநானூறு, எ௨)

என்னும் இச்சிறந்த பாட்டைப்பாடி வஞ்சினங்கூறுகின்றுழி, இம்மன்னர்பிரான் ஆண்டில் இளைஞனாயிருந்தனனென்பது இதன் இரண்டாம் அடியினாற் புலனாகின்றது. இவ்வரசிளைஞனை இளைஞனென்று இகழ்ந்தும், இவன் அரசாண்ட நாட்டைக் குறைத்துப் பேசியும் அஞ்ஞான்றிருந்த தமிழ்வேந்தர்கள் சிலர் இவனுக்குப் பெருஞ்சீற்றத்தை விளைத்தமையால், இவன் அவர்களொடு போர்புரிந்து வெல்வதுகுறித்து இதனை வெகுண்டுபாடினன். இவன் தன் அரசின்கீழ் வாழுங்

குடிமக்களின் நலத்தையும், அவர் தனது செங்கோன்மையை நெஞ்சாரப்புகழ்ந்து பேசுதலையுமே முதன்மையாய் விரும்பினவனென்பது "என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது" என்பது முதலாக முதற்சொல்லிய மூன்றடிகளால் தெற்றெனவிளங்காநிற்கின்றது. அதனையடுத்து இவன் இரண்டாவதாகக் கூறிய வஞ்சினவுரையால், இவன் செந்தமிழ்ப்புலவரது சேர்க்கையைப்பெரிது விழைந்தவனென்பதும், அஞ்ஞான்று தன் அவைக்களத்திருந்த புலவருள்ளெல்லாம் **மதுரைக்காஞ்சி** என்னும் முதுமொழிநூல் இயற்றிய **மாங்குடி மருதனார்** என்னும் நல்லிசைப்பெரும்புலவரையே தலைவராகவைத்துப் பாராட்டினனென்பதும் புலனாதல்காண்க. இனி, அதன்பின் மூன்றாவதாக இவன் எடுத்துரைத்த ஆணைமொழியால், வறுமையால் வாடிவந்த இரவலர்துன்பத்தைக் கண்டு இவன் சிறிதும் மனம்பொறாது அவரது வறுமைதீர நிறையக்கொடுக்கும் வள்ளற்பெருந்தகையாதலுந் தெள்ளிதிற் பெறப்படுகின்றதன்றோ! இவன் பகர்ந்த இம்மூன்று வஞ்சினமொழிகளாலும், இவன்தான் மேற்கொண்ட அரசியற் கடமையினை நன்குணர்ந்த செங்கோன்மன்னனாதலொடு, மக்களின் புறநலனைத்தருஞ் செங்கோலரசின் திறம்போலவே அவர் தம் அகநலனாகிய அறிவுவிளக்கத்தைத் தரும் புலவர் கூட்டத்தையும், இவ்வகைப்புற நலன்களால் விளைபற்பாலவாம் ஈகையறங்களையும் இவன் வேண்டியுஞ் செய்தும் நின்றமை நன்கு புலனாகின்றதன்றோ! இம்மன்னர்பெருமான் தான் தமிழ்க்கலைவல்ல நல்லிசைப்புலவனாய் வயங்கியதொடு, தன்போற் சிறந்த தமிழ்வல்ல சான்றோரையுந் தன் அவைக்களத்து ஒருங்கு இருத்தி, அவர் தம்மால் தனித்தமிழ்மொழியை வளம்படுத்துவந்த அரும்பெருஞ்செயலையுந் தமிழ்மக்களெல்லாராலும் என்றும் நினைந்து நன்றிபாராட்டுதற் குரித்தாகும்.

இனித், தமிழ்வல்ல சான்றோரைப் பழையதமிழ்வேந்தர்களிற்பலர் தம்மோடொத்த நிலையில்வைத்து அரும்பெருநட்புச் செய்தும், மற்றும் பலர் அவரைத் தம்மினும் மேலான நிலையில் வைத்து அவரைத் தெய்வமாக வழிபட்டுப் போற்றியும் வந்த வரலாறுகளும் பல; அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவாம். நல்லிசைப்புலவர்களான **பிசிராந்தையார்க்கும்**

பொத்தியார்க்கும் ஆருயிர் நண்பனாய் விளங்கிய **கோப் பெருஞ்சோழன்** என்னும் வேந்தர்பெருமான் புகழ் பண்டைத் தமிழிலக்கிய மாப்பெரும் பொருப்பின் குவட்டின் மிசை மங்காமாமணியாய்த் தங்கி மாப்பேரொளி வீசாநிற்கின்றது. இவன் பாட்டும் ஆட்டமும் வல்லார்க்கு நிரம்பக்கொடுக்கும் வள்ளன்மையின் மிக்கோனென்பதும், அறநெஞ்சம்உடையாரால் புகழப்பட்ட செங்கோலரசு செலுத்துபவனென்பதும், அறிவுமிக்கபெரியாரால் புகழ்ந்து பேசப்படும் அன்பிற்சிறந்த அண்ணலாமென்பதும், தனக்குரிய மகளிர்பால் மென்றன்மை வாய்ந்தவனாய் ஒழுகுபவனென்பதுங், தன்னொடு மாறுபட்ட வலியுடையார்க்குத் தானும் வலிதுசெய்யுந் தறுகண்ணாண்மையுடையனென்பதுங், குற்றமற்ற கேள்வியினையுடைய அந்தணர்க்குப் புகலிடமாவனென்பதும், நல்லிசைப் புலவரான **பொத்தியார்**,

"பாடுநர்க் கீத்த பல்புகழன்னே,
ஆடுநர்க் கீத்த பேரன்பினனே,
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோலன்னே,
திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன்பினனே,
மகளிர் சாயல், மைந்தர்க்கு மைந்து,
துகளறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கில்" (புறநானூறு, ௨௨௧) என அவன் நடுகல்லாய் நிற்றல்கண்டு உள்ளந்தேம்பிப் பாடிய பாவால் இனிதறியக்கிடக்கின்றன.

இத்துணைச்சிறந்த இச்சோழமன்னன் தன்புதல்வர் இருவர் தன்னைப்பகைத்துத் தன்னொடு பொரவந்தமையால், இனித் தான் உயிரோடிருத்தலாகாதென இம்மைவாழ்வை வெறுத்துத், தன் அரசுதுறந்து நாட்டின்கட் சென்றே அல்லது வடக்குநோக்கியிருந்தோ தன்னுடம்பைமெலிவித்து உயிர்நீத்தலைமேற்கொண்டான். அஃது அப்போது அவன்பாடிய "செய்குவங் கொல்லோ நல்வினையெனவே" என்னும் அரியசெய்யுளில்,

"மாறிப் பிறவா ராயினும் இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே" (புறநானூறு, ௨௧௪) எனப்போந்த அடிகளால் அறியப்படும். இவ்

வாறு அம்மன்னன் வடக்கிருந்தவழித், தான் அங்ஙனம் உயிர் நீத்தற்கு வடக்கிருத்தலைக்கேட்ட துணையானே தன் ஆருயிர் நண்பரான **பிசிராந்தையார்** என்னும் புலவர்பெருமான், தன்னைப் பிரிந்திருக்கலாற்றாது தன்பால்வந்து தாமுந் தம் இன்னுயிர் நீப்பரென அவன்கூற, அவன்பாலிருந்த சான்றோர் 'அவர் வாரார்' என எதிர்மறுத்துரைப்ப, அதற்கு அச்சோழவேந்தன்,

"தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
பிசிரோன் என்ப என் உயிர் ஓம்புநனே,
செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே" (புறநானூறு, ௨௧௫) என்று தனக்கும் அவர்க்குமுள்ள பிரியாநட்பின் கெழுதகைமையினை அவர் அறிய எடுத்தோதினன். அவன் ஓதியவாறே பின்னர்ச் சிலநாட்களிற் பிசிராந்தையார் தம்மாருயிர் நண்பனான கோப்பெருஞ் சோழன் தன்னின்னுயிர் நீத்தற்கு வடக்கிருந்தானென்பது கேள்வியுற்று அவன்பாற்போந்து அவனொடு ஒருங்குயிர் நீத்தனர். இவ்வரும்பெருங் கேண்மைநிகழ்ச்சியை நேரிருந்துகண்டு வியந்து ஆற்றாராகிய **பொத்தியார்**,

"நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே.
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோடு ஈங்கிது துணிதல் !
அதனினும் மருட்கை யுடைத்தே பிறன் நாட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி
இசைமரபாக நட்புக் கந்தாக
இனையதோர் காலை ஈங்குவருதல்!
வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்
அது பழுதின்றி வந்தவன் அறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தன்றே!
அதனால், தன்கோல் இயங்காத் தேயத்து உறையுஞ்
சான்றோன் நெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோனை இழந்த இவ்வுலகம்
என்னாவதுகொல்! அளியதுதானே!" (புறநானூறு, ௨௧௭) என நெஞ்சம் நெகிழ்ந்துரைத்த செய்யுளால் அதன் உண்மை ஐயுறுதலின்றித் துணியப்படும். இவ்வாற்றால், கோப்பெருஞ்

சோழவேந்தன் தன் ஆருயிரேயெனப் பிசிராந்தையாரைக் கேண்மைகொண்டிருந்தமையும், அவரும் அங்ஙனமே அவனொடு பெருநட்புச்செய்திருந்தமையுந் தமிழ்மக்களாவா ரனைவருந்தம்முள்ளத்திருத்தி நினைந்து நினைந்து மகிழற்பாலார்.

இன்னும், பிசிராந்தையாரொடு மட்டுமேயன்றிப், பொத்தியாரோடுங் கோப்பெருஞ் சோழன் ஆருயிர்க் கேண்மை கொண்டொழுகினமை,

‘‘கோழியோனே கோப்பெருஞ் சோழன்
பொத்தில் நண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ
வாயார் பெருநகை வைகலும் நக்கே’’(புறநானூறு,உகஉ)

என்னும் பிசிராந்தையார் செய்யுளால் நன்குதெளியப்படுகின்றது. உயிர்நீத்தற்கு வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனைப் பிரியகில்லாது பொத்தியாரும் ஒருங்குயிர் நீத்தற்கு அவன்பாற் போந்தனரென்பதூஉம், அப்போது பொத்தியார் மனைவி கருக்கொண் டிருந்தமையால் அதனையறிந்த அவ்வேந்தன் ‘‘மகன் பிறந்தபின்வாரும்!’’ என்று அவரைப்போக்கி உயிர்நீத்துவிட, அவருந் தமக்கு மகன்பிறந்தபின் மீண்டுவந்து தாமும் அவன்பக்கத்தேகிடந்து உயிர்விடுதல் குறித்து இடம் வேண்டினரென்பதூஉம் அவர் அப்போது சொல்லிய,

‘‘அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாஎன
என் இவண் ஒழித்த அன்பிலாள!
எண்ணா திருக்குவை அல்லை!
என் இடம் யாது? மற்றிசை வெய்யோயே!’’ (புறநானூறு, உஉஉ)

என்னும் உருக்கமான செய்யுளால் உணரப்பெறுகின்றேம்.

இவ்வாறெல்லாந் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்க்கு ஆருயிர் நண்பனாயுந், தானும் நல்லிசைப்புலமைமிக்க நாவலனாயும் விளங்கிய இக்கோப்பெருஞ் சோழவேந்தன், தன்னொடு மாறுபட்டுத் தன்மேற் போர்க்குவந்த தன்புதல்வர் இருவர்மேற் சீற்றங்கொண்டு தானும் அவர்மேற் போர்புரிதற்கு எழுந்தனனென்னுஞ் செய்தியை உணருங்கால் எவர்க்குத்தான் வியப்புண்டா

காது! தந்தைசெய்தநன்றியைமறந்து அவனொடு மாறுகொண்டு நிற்கும் புதல்வர்கள் இக்காலத்துத்தான் உளர்என்று நினைக்கும் நம்மனோர், அப்பழைய நல்ல காலத்தும் அத்தகைய நன்றி கெட்ட புதல்வர்கள் இருந்தனரென்பதை அறியுங்கால் வியப்படையாமல் இருத்தல் ஏலுமோ! தீய, நன்றிகெட்ட புதல்வர்களும் உடன்பிறப்பினரும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளர். ஈகையிற்சிறந்த அருள்உள்ளம் வாய்ந்த வள்ளற்பெருமானுங், கல்வியறிவின்மிக்க சான்றோரைத் தன் இன்னுயிரென உண்மையாய்க்கொண்டு ஒழுகினவனும், நல்வினைசெய்தலையே தன் வாழ்நாள் முழுதுங் கடப்பாடாக் கொண்டவனுந், தானுந் தமிழ்க்கல்வியறிவில் முதிர்ந்து நின்றவனும் ஆன இச்சோழ வேந்தனைத் தமக்குத் தந்தையாகப்பெற்ற புதல்வர் நல்லறிவும் உள்ளன்பும் நல்வினையும் வாய்ந்தவராயிருந்தால், தாம்பெற்ற அப்பெறலரும் பேற்றின் அருமைபெருமையினை யுணர்ந்து, தம்தந்தைபால் எத்துணையன்பும் எத்துணை நன்றியும் உடையராய் நடந்திருத்தல்வேண்டும்! ஆனால், அப்புதல்வர் செய்த தீவினையோ, அன்றி அவர்க்குள்ள இறுமாப்போ, அன்றி அவர் தஞ் சீர்திருந்தா இயற்கையோ அவரை அவ்விழுமிய தந்தைபால் அன்பும் நன்றியும் இல்லாமற்செய்ததோடு, அவர் அவனொடுகலாய்த்து அவனைத்தாக்குதற்கும் அவரை ஏவியது! இப்புதல்வர்செயல் கொடிது! கொடிது! இவரது கொடியசெயலை நினைக்குங்கால் நல்லார் எவர்க்குத்தாம் நெஞ்சம் இரண்டாய்ப் பிளவாது! இத்துணைத் தீயராய் இருந்தமையாற்றான், ஆன்றமைந்தடங்கிய அறவுள்ளம் வாய்ந்தவனான இம்மன்னர்பிரான், அவ்விருவரையுந் தம்புதல்வரென்றும் பாராது செயிர்த்து அவர்மேற் போர்செய்தற் கெழுந்தனன். இங்ஙனம் புதல்வருந் தந்தையும் ஒருவரையொருவர் பகைத்துப் போர்புரிதற்கெழுந்த எழுச்சி நடைபெற்றிருந்தால், அவ்விருதிறத்தாரில் ஒருவர் ஒருவரை அழித்து மகார் தந்தையையழித்த அல்லது தந்தை மகாரை யழித்த மாயா வசையினை இத்தமிழுலகில் வழி வழி நிறுத்தியிருப்பர்! ஆனால், அவ்வசை யுண்டாகாவாறு ஆண்டும் ஒரு நல்லிசைப்புலவர் அவ்விருதிறத்தார்க்கும் இடையே புகுந்து அக்கொடும்போர் நிகழவொட்டாமற்றடுத்து, வேந்தர்

பெருமானாகிய கோப்பெருஞ்சோழற்கு வழி வழியங்கா இசையே பொங்கிப்பெருகுமாறு செய்தனர். செயற்கரிய செய்த அப்புலவர் பெருந்தகைக்கு, இத்தமிழுலகம் யாதுகைம்மாறு செய்யவல்லது! அங்ஙனம் அரியது ஆற்றிய புலவர்பெருமான் **புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்** எனப்படுவர் தன்மக்கள் இருவர் தன்மேற் போர்க்குவந்தமையறிந்து சீற்றங்கொண்ட கோப்பெருஞ்சோழன் தானும் அவர்மேற் போர்செய்தற்கு எழுந்தமையறிந்தவளவானே, இந்நல்லிசைப்புலவர் உடனே அவ்வரசன்பாற்சென்று கீழ்க்குறித்தசெய்யுளை நுவன்று, அவனது சினத்தைமாற்றி, அக்கொடும்போர் நிகழாவாறுசெய்து, அமைதியையுண்டாக்கித், தமிழுலகிற்கு ஒருபெரும் புகழினை நிலைநிறுத்தினர். அவர் அப்போது கோப்பெருஞ்சோழனை நோக்கி நுவன்ற செய்யுள்வருமாறு:-

“மண்டமர் அட்ட மதனுடை நோன்றாள்
வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே!
பொங்குநீர் உடுத்தஇம் மலர்தலை யுலகத்து
நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்,
தொன்று உறை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்
அமர்வெங் காட்சியொடு மாறுஎதிர்பு எழுந்தவர்;
நினையுங்காலை நீயும் மற்றவர்க்கு
அனையை அல்லை அடுமான் தோன்றல்!
பரந்துபடு நல்லிசை எய்தி மற்றுநீ
உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப் பின்னும்
ஒழித்த தாயம் அவர்க்கு உரித்தன்றே!
அதனால், அன்னதாதலும் அறிவோய்! நன்றும்
இன்னுங் கேண்மதி இசைவெய் யோயே!
நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின்,
நின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையே?
அமர்வெஞ் செல்வம் நீ அவர்க்கு உலையின்,
இகழுநர் உவப்பப் பழி எஞ்சுவையே!
அதனால், ஒழிகதில்லத்தை நின்மறனே வல்விரைந்து
எழுமதி! வாழ்கநின் உள்ளம்! அழிந்தோர்க்கு

ஏமமாகும் நின்தாள் நிழல் மயங்காது
செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே; வானோர்
அரும்பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
விதுப்புறு விருப்பொடு விருந்து எதிர்கொளற்கே”(புறநானூறு,உகங.). இவ்வருந்தமிழ்ப்பாவில் எத்துணை நயமாக உண்மையை எடுத்துச்சொல்லி இந்நல்லிசைப்புலவர் அம்மன்னன் கொண்ட சீற்றத்தைத் தணிக்கின்றார் காண்மின்! ‘நின்மேற் போர்க்கு வந்தார் இருவரையும் யாரென நினைத்துப்பார்ப்பின் அவர் நினக்குப் பகைவராய் உள்ளவர் அல்லர்; நீயும் அங்ஙனமே அவர்க்குப் பகைவனாய் உள்ளவன் அல்லை; நீ இங்கே நின் அழியா நற்பெரும்புகழை நிலைநிறுத்தி வானுலகுசெல்லுங்கால், நீ விட்டுச்செல்லும் அரசுரிமை அவர்க்கன்றோ உரியதாகும்? இது நீ அறிந்ததுதானே. இன்னும், நின்மேற் போர்க்கெழுந்த இளைஞர் தோற்றேபோனாராயினும்,நின்செல்வத்தினை அவர்க்கல்லாமல் வேறியார்க்கு விடுவை? நீ அவரொடு பொருது தோற்றனையாயினும், நின்பகைவர்மகிழ உலகில் வசையினையன்றோ நிறுத்துவை! அதனால். அவரொடு பொருதல் ஒழிக! வறுமையால் வருந்திவந்தார்க்கு நின் அடிநிழல் அது தீர்த்துத் தண்ணருள் வழங்குமாறுசெய்க!’ என்று அப்புலவர் பெருந்தகை அஞ்சாதெடுத்துரைத்த நயமிகுமெய்யுரை எத்துணைச் சீற்றங்கொண்டிருந்தாலும் அது தணித்து வேந்தற்கு அறிவுதெருட்டுந் திறனுடைத்தாய்த்திகழ்தல் எவர்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். இவ்வறிவுரைகேட்ட பின்னரே கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மக்கள் இருவர்மேலும் போர்செய்தலை யொழிந்து, தன் அரசியலையும் அவர்க்கேவிட்டுத் துறவுபூண்டானாகல்வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படும். இங்ஙனம் அறிவுதெருட்டி அவ்வேந்தர்பெருமானுக்கு எஞ்சாப்பெரும்புகழை என்றும் நிலவவைத்த **எயிற்றியனாரது** புலமையன்றோ உண்மை நல்லிசைப்புலமையாகும்! இவரது உண்மையுரையைக்கேட்டு உளந்திருந்திய அரசன் அல்லனோ உண்மையரசனாவன்! தமிழ்ப்புலமை நிறைந்த இச்சான்றோரைத் தன்னினும் மிக மேலாக நன்குமதித்து அவரது சொல்வழிநடந்து தனது மெய்ப்புகழை நிலைநிறுத்திய கோப்பெருஞ்சோழனை யொத்த தமிழ்வேந்தர்

இஞ்ஞான்றிருந்தனராயின், இத்தமிழ்நாடுந் தமிழ்மொழியும் எத்துணை மேலான நிலையில் திகழ்ந்திருக்கும்! அந்நல்வினை இப்போதிவற்றிற் கில்லையே!

இன்னுங், கோப்பெருஞ்சோழனை யன்றி, அஞ்ஞான்றிருந்த வேறுபல் தமிழ்வேந்தர்களுந் தமிழ்வல்ல நல்லிசைப்புலவர்களைத் தம்மினும் மேலாகப்பாராட்டி, அவர் கூறிய அறிவுரை கேட்டுத், தம்முட் செற்றம் ஒழிந்து அன்பிற்கெழுமி இனிதுவாழ்ந்த உண்மைவரலாறுகள் மேலும் எத்தனையோ பல உள. அவற்றுள் இன்னும் இரண்டு ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதும். போராண்மையிற் றனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாராய் அடலேறெனநின்ற **சோழன் நலங்கிள்ளி** என்னும் மன்னர்பெருமான் ஒருகால் தன் தாயத்தானாகிய **நெடுங்கிள்ளி** யென்பவன்மேற் சினங்கொண்டு, அவன் அரசாண்ட ஆவூரை முற்றுகைசெய்தனன். அங்ஙனம் அவன் முற்றுகைசெய்த வழி, நெடுங்கிள்ளி அரசன் அவனை யெதிர்ந்து அவனொடு போர்புரியாமல், தனது கோட்டைவாயிற் கதவினை அடைப்பித்துக்கொண்டு, தன் அரண்மனையினுள்ளே வாளா இருந்தனன். அஞ்ஞான்று அவரிருவர்க்கும் நண்பராயிருந்த **கோவூர் கிழார்** என்னும் நல்லிசைப்புலவர் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளி யுழைச்சென்று,

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா,
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ,
திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசைப் புரளுங் கைய, வெய்துயிர்த்து
அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்,
பால்இல் குழவி அலறவும், மகளிர்
பூஇல் வறுந்தலை முடிப்பவும், நீர்இல்
வினைபுனை நல்இல் இனைகூஉக் கேட்பவும்,
இன்னாது அம்ம! ஈங்கு இனிது இருத்தல்;
துன்அருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்!
அறவையாயின் நினதெனத் திறத்தல்!
மறவையாயிற் போரொடு திறத்தல்!
அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்
திறவாது அடைத்த திண்நிலைக் கதவின்
நீள்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
நாணுத்தகவு உடைத்து இது காணுங்காலை” (புறநானூறு, ௪௪)

என்னும் அரிய அறவுரைச்செய்யுளை அஞ்சாது நுவன்று அறம் மறம் என்னும் இருவகைநிலையில் ஒன்றை அவ்வரசன் மேற்கொள்ளுமாறு அறிவுதெருட்டினமை பெரிதும் வியக்கற்பாலதா யிருக்கின்றதன்றோ? ‘போர்செய்தலாற் பல்லுயிர்க்கும்வரும் ஏதம் அஞ்சி அதனை ஒழிதல்வேண்டும் அறவுள்ளம் உடையையாயின், “இந்நகரும் என்னரசும் நின்னுடையனவே” என இனிதுகூறிப் பகைத்த மன்னனோடு உறவுகொள்ளல்வேண்டும்; அஃது இசையாதேல் ஆண்மையுள்ளம் உடையையாய்ப் பகைத்து எதிர்ந்தவன்மேற் போர்க்கு எழுதல் வேண்டும்; இரண்டிலொன்றுஞ் செய்யாது, நின்கோட்டையின் அகத்துள்ள குடிமக்களும் பிறவுயிர்களும் அளவிலாத் துன்பம் எய்த, நீ கோட்டைவாயிற் கதவை யடைப்பித்துக்கொண்டு நின் அரண்மனையினுள்ளே இனிது வைகுதல் நாணத்தக்கதாகும்’ என்று இப்புலவர் பெருமான் அவ்வரசனை இடித்துக்கூறிய அஞ்சா உள்ளஉரம் நினையுந்தோறும் பெரியதோர் இறும்பூதினைப் பயவாநிற்கின்றது! பகைத்து நின்றவர் எளியமக்கள் அல்லர்; சோழவேந்தர் குடியிற் பிறந்த சோழமன்னராவர்; இவர்தமக்கு இடையேசென்று அஞ்சியிருந்த மன்னற்கு இடிப்பான அறிவுரைபகர எவரேனும் மனந்துணிவரோ! அஞ்ஞான்றை அரசர்கள், செந்தமிழ்ப்புலமை சான்ற பெரியாரைத் தம்மினும்மேலாக நன்குமதித்து அவர்தம் ஆணைவழி யொழுகி வந்தமையானும், அஞ்ஞான்றை நல்லிசைப்புலவர்களும் அவர் அங்ஙனந் தமக்கடங்கியொழுகுமாறு ஆன்றமைந்த அறவுள்ளமும் பொய்யாநாவும் வாய்ந்தாராய் நன்றுசெய்தலிலேயே கருத்தொருங்கி நின்றமையானும், அங்ஙனம் அரசரும் புலவரும் அரியதொரு நட்பின் கெழுதகைமையின் வழாது திகழலாயினர் என்க.

பின்னும் ஒருகாற் சோழன் நலங்கிள்ளிவேந்தன் தன் தாயத்தானை நெடுங்கிள்ளியின் மற்றொரு நகராகிய உறையூரின்மேற் படையெடுத்துச்சென்று அதனைமுற்றுகைசெய்ய,

நெடுங்கிள்ளி முன்போலவே அவன்மேல் எதிர்ந்து செல்லாது, தனது கோட்டைவாயிற்கதவை அடைப்பித்துக்கொண்டு உள்ளிருந்தனன். அதுகண்டு அவ்விருவர்க்கும் நண்பரான ஆசிரியர் கோவூர் கிழார், அவரிருவர்க்குள்ளும் உண்டான பகைமையொழித்து, அவரை உறவுகொள்ளச்செய்யுங் கருத்தினராய் அவ்விருவரையும் நோக்கிப் பிற்குறித்தபாவினைப் பகர்வாராயினர்:-

"இரும்பனை வெண்தோடு மலைந்தோன் அல்லன்,
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்,
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே! நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்றே!
ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பது உங்குடியே!
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே! அதனாற்
குடிப்பொருள் அன்று நுஞ்செய்தி; கொடித்தேர்
நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் இகலே" (புறநானூறு, சுரு)

'சோழர்குடியிற் பிறந்தவராகிய நீவிர் இருவீரும் ஆத்திமாலையைச் சூடுவீராவீர்! நின்னைப்பகைத்து வந்தவன் பனந்தோடுபுனையுஞ் சேரனும் அல்லன், வேப்பமாலையணியும் பாண்டியனும் அல்லன்; நும்முள் ஒருவீர்தோற்றாலும் அது நமது குடிக்கு வடுவேயாகும்; இருவீரும் வெற்றியடைதலும் இயலாது; ஆதலால், நீவிர் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தல் நமது குடிக்குத்தக்கதன்று; இவ்வாறு நீவிர் எதிர்த்தல் நம்பகையரசர்க்குப் பெரியதொரு மகிழ்ச்சியினைப் பயப்பதாகும்' என்று மிகநயமாக அறிவுரைகூறி இப்புலவர்பெருமான் அவ்விருவரையும்நட்புக்கொள்ளச்செய்ததைநினையுந்தோறும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியினை நமக்குத் தருகின்றது!

இன்னும், இப்புலவர் பெருந்தகையார் செய்த பேரருட்செயல் ஒன்று அருளொழுக்கம் உடையாரெல்லாரானும் எஞ்ஞான்றும் நெஞ்சம் நெக்குருகி நினைந்து வியந்து பாராட்டற்பாலதொன்றாயிருத்தலின், அதனையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுதும். **சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்** என்பான் தனக்குப் பகைவனான **மலயமான்** என்னும் அரசன் பயந்த சிறுபிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து, அவரைத்தனது யானைக்காலின்கீழ் இட்டுக் கொல்லத் துவங்கியவழி, அதனைக் கண்ட நல்லிசைப்புலவரான **கோவூர் கிழார்** பெரிதும் மனங் கலங்கி, அவ்வரசனை நோக்கி,

"நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும், பிறவும்,
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை!
இவரே, புலன் உழுது உண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமது பகுத்துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்;
புன்தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணோ உடையர்;
கேட்டனையாயின் நீ வேட்டது செய்ம்மே!" (புறநானூறு சுசு)

என்னும் மிகஉருக்கமான செய்யுளைச்சொல்லி, அச்சிறார் அவனால் அங்ஙனங் கொல்லப்படாமற் றப்பும்படிசெய்தனர். இவ்விழுமிய செய்யுளில் ஆசிரியர், அம்மன்னன் அச்சிறார் மேற்கொண்ட சினத்தை ஆற்றி, அவன் அவர்மேல் அருளுடையனாமாறு செய்யுந்திறம் பெரிது! பெரிது! 'ஒரு வேட்டுவனால் துரத்தப்பட்டுவந்த ஒரு புறாவினைப் பாதுகாத்தல் வேண்டி, அப்புறாவின் எடைக்கு ஈடாகத் தன் உடம்பின் தசையை அறுத்து அவ்வேட்டுவற்குக் கொடுத்த அருட்செல்வனான பழைய ஒரு சோழமன்னன் வழியிற்பிறந்தவன் நீ' என்று அவனை நற்புலவர்பெருமான் முன்னிலைப்படுத்து, அவனது நினைவைத் தன்முகப்படுத்தலினாலேயே, சிற்றுயிர்கள் மாட்டும் அத்துணை அருள்நெஞ்சம் வாய்ந்தார் மரபிற் றோன்றிய கிள்ளிவளவன், ஏனைப்பிறவியிற்சிறந்த மக்கட்பிறவியில் வந்தார்மாட்டு இன்னும் எத்துணைமிகுந்த அருள்நெஞ்சம் வாய்ந்தானாய் ஒழுகல் வேண்டுமென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; இன்னும், மக்கட்பிறவியுள்ளுஞ் சிறந்த மன்னர்குடியிற் றோன்றித், தாம் உண்ணும் உணவையும் வறுமைப்பட்ட புலவர்க்குப் பகுத்துக்கொடுத்து அவரை யோம்பும் மலயமானாட்டு அரசர் குடியின் வழித்தோன்றல்கள் இச்சிறுவர் என்று அதன்பிற் கூறியவாற்றால், அத்துணை ஈகையறங்களிற்சிறந்த அரசர்வழிப் பிறந்த இவ்வருட்குழவிகளை யானைக்காலின்கீழ் இட்டுத்தேய்ப்பித்தல் அறமாகுமோ என்பது குறிப்பித்தாராயிற்று ; அது

வேயுமன்றி, இச்சிறுர் யானையைக்கண்டு அஞ்சியழூஉம் இளங்குழவிப்பருவந் தாண்டி, அதனைக்கண்டு வியந்துநோக்கும் பிள்ளைமைப்பருவத்தினர் என்றமையாற், சிறிது சிறிது அறிவுகூடப்பெற்றுவரும் இம்மக்களைக்கண்டு கன்னெஞ்சம் உடையாருங் கரைந்துருகுவரன்றி அவரைக் கொலைசெய்தற்குக் கருதாரென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று ; அதன்மேலுந், தாம் பழகியறியாத புதியதோரிடத்திற் ரும் வந்திருத்தல்கண்டு இச்சிறுவர் வெருண்டுநோக்குகின்றனர் என்றமையால், இவ்விளம்பிள்ளைகள் அஞ்சிவிழித்தலைப்பார்த்து எத்தகையவரும் உளம் இரங்குவரென்பது குறிப்பித்தாராயிற்று; இத்துணையும் எடுத்துரைத்தபின் நம் ஆசிரியர் அச்சோழவேந்தனை நோக்கி,' யாம் சொல்லிய இச்சொற்களை நீ நின்கருத்துவைத்துக் கேட்டாயாயிற், பின்னர் நீ விரும்பியதுசெய்க' என்று எத்துணை நயமாகக்கூறி அவனைத் தன் கருத்துக்கு ஒருப்படுவிக்கின்ருர்! பாருங்கள்! இவ்வாசிரியர் கோவூர்கிழாரின் அருள்நெஞ்சப்பான்மையும், அவ்வரசிளைஞரைக் காக்கும்பொருட்டு அவர் துணிந்தெழுந்து அவரைக் கொல்லப்புக்க அரசனுக்கு எடுத்துக்கூறிய அறவுரையும் எவ்வளவுமேதக்கனவா யிருக்கின்றன! இவ்வளவுமேதக்க அறவுரையைக்கேட்டபின்னுந் தெருண்டு மனந்திருந்தாத ஒரு மகன் இருப்பனே! ஆதலால், அக்கிள்ளிவளவன் தான் கொண்ட சினமுஞ்செற்றமுந்தீர்ந்து, அம்மலையமான் மக்கண்மேல் அருள்பெருகி அவர்களை உயிர் பிழைப்பித்துக் காத்தனன். இங்ஙனமே, பண்டைக்காலத்திருந்த அஞ்சா அறநெஞ்சமும் பொய்யாநாவும்வாய்ந்த அருந்தமிழ்ப்புலவர்கள் செய்த செயற்கருஞ் செயல்களும், அவர்தம் அறவுரைகேட்டு ஆண்மையின்மிக்க வேந்தர்களும் அவர்க்கடங்கி அறநெறிச்சென்ற வரலாறுகளும் இன்னும் எத்தனையோ பலஉள; அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டலுறின், இது மிகவிரியும்.

இனிப், பழைய தமிழ்வேந்தர்கள், தமிழ்ப்புலவோரைத் தலைவராகவுந் தம்மை அவர்க்கு ஏவலராகவுங் கொண்டொழுகினவரலாறுகளும் பலஉள. அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும். ஒருகால் **மோசிகீரனர்** என்னும் நல்லிசைப்புல

தியாகவும், பணிவாகவும், பொறுமையாகவும் ஒழுகுவையா?" என்றுகேட்டான். அதற்கவள், "பெருமானே, இறைவனது அருளுதவியால், யான் தங்கள் கருத்தின்படியே நடப்பேன" என மறுமொழி நுவன்றனள்.

அதன்பின் அம்மன்னன் அவளது கையை மெல்லெனத் தன்கையாற்பற்றி அவளை அக்குடிலினுட்செலுத்தி, அவள் அணிந்திருந்த இழிந்தஆடைகளைக் களைவித்துத், தான் கொணர்ந்த உயர்ந்தபொற்சரிகைமிடைந்த பன்னிறப்பட்டாடைகளையும் மதிப்பரியமணிக்கலன்களையும் அணிவித்து, அவளது கரிய செழுங்கூந்தலைப் பின்னிப் பிடர்ப்புறத்திடுவித்து, அவளது சென்னிமிசைப்பன்மணி குயிற்றிய பொன்முடியொன்றைத் தானே தன்கைகளாற் கவித்தனன். அதன்பின் அவன் அவளை அக்குடில்வாயிற்புறத்தே கொணர்ந்து நிறுத்தித், தன்னுடன் போந்தார் அனைவரும் வியந்து மலைக்க, அவளை நோக்கிக், "கிரிசெலா, நீ என்னை நின்கணவனுக ஏற்றுக்கொள்வையா?" எனவினவினுன். அவள் உடனே நாணத்துடன் தலைகவிழ்ந்தவளாய், "ஆம் எம்பெருமானே, மிகவும் ஏழையேனை என்னைத்தாங்கள் தங்கள் மனையாளாக ஏற்றுக்கொள்வீர்களானல்" என்று விடைபகர்ந்தனள். அது கேட்டு அம்மன்னன், "நல்லது, கிரிசெலா, யான் வைக்கும் இத்தூயமுத்தத்தால் நின்னை என்மனைவியாக உறுதிப்படுத்துகின்றேன்." என நுவன்றுகொண்டே அவளுடைய சிவந்த கொவ்வை இதழ்களின்மேல் முத்தம் இட்டனன். அதன்பின் அவளை அவன் பால்போலுந் தூவெண்ணிறத்ததாகிய ஒருமட்டக்குதிரைமேல் ஏற்றி, அங்கிருந்து சிறப்பாகத்தனது அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தனன்.

பின்னர் அவன் அவளை மணந்துகொண்ட திருமணவிழவானது, அவளை அவன் ஓர் அரசன்மகளாக நினைத்துச்செய்த முறைபாகவே மிக்கசிறப்புடன் நிறைவேறி

210476

யது. அதற்குத்தக்கபடி அப்பெண்மணியும் ஓர் அரிய பிறவியேயாவள்; உடம்பு நலத்தாலுங் குணநலத்தாலும் அவள் ஏதொருகுறைபாடுமின்றித் திகழ்ந்தனள்; அழகிலோ அவள் நிகரற்றவள்; குணத்திலோ மனத்துக்கினியவள், அருளுடையவள், நயம்மிகுந்தவள். இருந்தவாற்றால், அவளை ஒரு நாட்டுப்புறத்து இடையன் மகளாகக் கூறுவதுகூடாதாய்ச், சிறந்த ஒரு செல்வரின் புதல்வியாகக்கூறவதே பொருத்தமாகத்தோன்றியது. அவளை முன்னறிந்தவர்கள்கூட இப்போதவள் அடைந்த நிலைமையினைக்கண்டு இறும்பூதுற்றனர். இன்னும், அவள் தன் கணவனுக்கு மிகவுங் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகுபவளாயுந், தனக்குரிய எல்லாக்கடமைகளையுஞ் செய்வதில் ஆர்வம் மிக்கவளாயும், எவர்க்கும் எவ்வாற்றானுஞ் சினத்தையுண்டாக்காமற் பொறுமையுடன் நடப்பவளாயும் இருந்தமையால், அவள் கணவன் மனநிறைவு மிக்கவனாய் இம்மண்ணுலகத்திற் றானொருவனே நல்வினையிற் சிறந்தவனென எண்ணினான்.

அதற்கேற்பவே, கிரிசெலாளுந் தன் கணவனது அரசின்கீழ்வாழுங் குடிமக்களிடத்தில் அளியும் அருளுங் காட்டி நடந்தனள். அவளைப்பார்த்துப் பழகினவர்கள் எல்லாரும், அவண்மேற் பேரன்பு பாராட்டி வந்ததுமன்றி, மனமார அவளைப் பெரிது பெருமைப்படுத்தியும், அவளுடைய நலத்தையும் பெருந்தன்மையையும் நீண்ட செல்வவாழ்க்கையையும் வேண்டி இறைவனைத்தொழுதும் வந்தனர். மேலும், அவடன் கணவனான காலதியமன்னனைப்பற்றி அக்குடிமக்கள் தாம் முன்னே கொண்டிருந்த எண்ணத்தையும் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியவராயினர். அவன் தனக்கியைந்த மனையாளைத் தேடித் தெரிந்தெடுத்த நுட்ப அறிவின் பான்மையினையும், அவனையன்றி இவ்வுலகத்தில் வேறெவரும் அங்ஙனம் அதுகாறுஞ் செய்யாமையினையும், ஓர் ஏழை நாட்டுப்புறக்

குடிசை வீட்டினுட்பிறந்து வளர்ந்தமையால் உண்டான பருப்படியான வழக்கவொழுக்கங்களின்கீழ் மறைபட்டிருந்த அவடன் மதிப்பற்ற கற்பொழுக்கமாண்பினையும் பிறநலங்களையும் ஏனையோர் தெரிந்து அளத்தல் இயலாமையினையும் அவர்கள் எடுத்தெடுத்துப்பேசி வியந்து மகிழ்ந்தனர். சிறிதுகாலத்திலெல்லாம் அந்நாட்டவரேயன்றி அக்கம்பக்கத்துள்ள ஊரவர்களும், அம்மாதரசியின் அரியவாழ்க்கை நலத்தையுந் தெய்வநேயத்தையும் அறநெஞ்சத்தையும் மற்றை நற்செய்கைகளையுமேயன்றி வேறெதனையும் பேசாராயினார். இதனால், இந்நங்கையை மணம்புரிதற்குமுன் அம்மன்னன்மேற் கொண்டிருந்த பொருந்தாநடைகளைப்பற்றியபேச்சும்மறைந்துபோயது.

இங்ஙனம் மணவாழ்க்கையிற்புகுந்த அவ்வரசிக்கும் அரசற்கும் முதலில் ஒரு பெண்மகவு பிறந்தது. அதன்பின் நாலைந்து ஆண்டுகள் கழித்து அவ்வரசி கருக்கொண்டு தன் கொழுநன் பெரிது உவக்கும்படி ஓர் ஆண்மகவினையும் ஈன்றனள். அந்நிகழ்ச்சிக்குப்பின் அவ்வரசனுள்ளத்திற் புதுமையான ஓரெண்ணந்தோன்றலாயிற்று. அதாவது: தன்னழகிய மனையாளின் மனப்பொறுமையினை, ஒரு நீண்டகாலப்பயிற்சியினாலுந் தாங்கமுடியாச் சிலநடைகளாலும் ஆராய்ந்து கண்டறியவேண்டுமென்பதேயாம். முதன்முதற், கொடுஞ்சொற்களால் அவட்கு வருத்தத்தை விளைவிக்கமுயன்றும், அதன்பிற் கடும்பார்வையாலுஞ் சுளித்தமுகத்தாலும் அதனை மிகுதிப்படுத்தியும் அவ்வளவில் அமைதிபெறாமல், தான் இழிபிறப்பும் இழிந்தபழக்கமும் உடைய ஒருத்தியைமணந்துகொண்டு அவளால் இரவலரையொத்த மக்களைப் பெறப்போவதுபற்றியும் முன்னமே பிறந்துள்ள தன்மகளைப்பற்றியுந் தன் குடிமக்கள் முறுமுறுத்துத் தன்மேல் அருவருப்புறுகின்றார்களெனவுங் கூறினான். அச்சொற்கேட்ட கிரிசெலாள், சிறிதுந் தன்முகம் வேறுபடாமலுந் தன்

தோற்றத்தில் ஏதுங் குணமாற்றங் காணப்படாமலுந் தன் தலைவனை நோக்கி,

“மாட்சிமை தங்கிய என் அருட்பெருமானே, தங்களுடைய மேன்மைக்கும் மனநலத்திற்குந்தகத், தாங்கள் என்னை எவ்வாறு செய்ய வேண்டினும் அவ்வாறு செய்யலாம்; ஏனென்றால், யான் தங்கள் குடிமக்களிற் கடைப்பட்டாரினுங் கடைப்பட்டவள் ஆவேன் என்பதுந், தாங்கள் என்னை உயர்த்தவிரும்பிய உயர்நிலைக்கு யான் தகுதியில்லாதவள் என்பதும் யான் நன்கறிவேன்.” எனமொழிந்தனள்.

இவ்விடைமொழியானது அம்மன்னன் கொண்ட நோக்கத்திற்கு ஏற்றதாயிருந்தது. ஏனென்றால், அவன் தான் அவளை உயர்த்திவைத்த உயர்நிலையானது, இறுமாப்பினையேனும் பிறரை இழிவாகக் கருதுங்குணத்தையேனும் பெருமைபாற் பேசாதிருக்கும் இயல்பையேனும் அவள்பால் வருவிக்கவில்லையென்பதை அதனால் அவன் நன்குணர்ந்து கொண்டான். அவள் வயிற்றிற் பெண் பிறந்ததுகண்டு தம்குடிமக்கள் மனந்தாங்கவில்லையென்று அவன் அங்ஙனம் அவளுக்குத் தெளிவாகவுந் திறப்பாகவுஞ்சொல்லிய சிறிதுகாலத்திலெல்லாம், அவன் தன் ஏவலாள் ஒருவனை அவள்பால் விடுத்தனன். அவ்வேவலன் மனக்கலக்கமுந் துன்பமுந் துயரமும் உற்றவனாய் அம்மாதரசிபாற் போந்து, “பெருமாட்டி, யான் என்னுயிரை இழவாதிருக்கவேண்டுமானால், எம்பெருமான் கடுமையாய் இட்டகட்டளைப்படி யான் தங்கள் இளம்புதல்வியை எடுத்துச்சென்று—” எனப்புகன்று, அவ்வளவில் தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். அப்பெருமாட்டி அச்சொற்களைக்கேட்டதும், அவனது சுளித்தமுகப்பார்வையினையுந், தன் கணவன் தனக்கு முன்னே சொன்னதையும் நோக்கிநினைந்து, அவன் தன் பெண்மகவினை எடுத்துச்சென்று கொலைபுரியும்படி தன் வேலைக்காரனை

ஏவினனெனவே எண்ணினாள். எண்ணித், தொட்டிலிற் கிடந்த மகவினை உடனே யெடுத்து முத்தமிட்டு அதற்கு இறைவன் அருள் உண்டாகுக வென்று வாழ்த்தித், தாய்க்கு இயல்பாக உள்ள அன்பினால் அவளது நெஞ்சந் துடித்ததாயினுந் தன்முகத்திலே ஏதொரு வேறுபாடுங் காட்டாதவளாய், அதனை அவ்வேவலன் கையில் மெல்லெனவைத்து, “இதோ, நண்பனே, இம்மகவினை எடுத்துச்செல்! நின்மன்னன் நினக்குக் கற்பித்தபடி இதனைச் செய்! ஆனாலும், மன்னன் விரும்பினாலன்றிக் கொடிய விலங்குகளும் பறவைகளும் இதனைத்தின்னும்படி காட்டுப்பாங்கான இடத்தில் இதனைக் கிடத்திவிடாதே!” எனப்புகன்றனள்.

பின்னர், அப்பிள்ளையொடுசென்ற அப்பணியாளன் தன் மன்னன்பாற்சென்று, அரசிமொழிந்ததை விளம்ப, அவன் அவளது ஒப்பற்றமனத்திட்பத்தையறிந்துமிகவும் வியப்படைந்தான். அப்பால் அவ்வரசன் அம்மகவினைப் பொலோனா என்னும் ஊரில் தனக்கு உறவினளாயுள்ள ஒருசிறந்தபெருமாட்டிபால் விடுத்து, அஃது இன்னார்க்கு உரியபிள்ளையென்பதைத் தெரிவியாமல், அதனை உயர்ந்த முறையிற் கருத்தாய் வளர்த்துக் கல்விபயிற்றிவருமாறு மட்டும் அவளை வேண்டிக்கொண்டான்.

பிறகு சிறிதுகாலஞ்சென்றபின், அவ்வரசி பின்னுங் கருக்கொண்டு ஓர் ஆண்மகவினை ஈன்றாள். அவ்வழகிய மகனைக் கண்டு அரசன் இதற்குமுன் அடையாத ஒரு பெருங்களிப்பினை உள்ளுக்குள் அடைந்தனனாயினும், இதுவரையில் தான் அவளது பொறுமையினை அறியச் செய்ததில் அமைதிபெறானாய், முன்னையினுங் கொடிய சொற்களாலுங் கடியபார்வையாலுங் காரமான தன்கருத்தை அறிவிப்பான் புகுந்து, “கிரிசெலா இவ்வழகிய ஆண்பிள்ளையை ஈன்றமையால் நீ என்னைச் சாலவும் உவப்பித்தனையாயினும், என் குடிமக்கள் இப்பிள்ளை பிறந்ததை

யறிந்து மனம் உவவாதவர்களாய், எனது சிறந்த அரசமரபில்வராமல் ஓர் ஏழைக்குடியானவன் மரபில்வந்த ஒருவன், யான் காலமானபின், தமக்கு அரசனாயுந் தலைவனாயும் வரப்போவதைப்பற்றி மனஎரிவுடன் எங்கும் பழிதூற்றுநிற்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் என்னை இவ்வரசியலினின்றுந் துரத்தி விடுவார்களோ வெனநினைந்தும் அச்சமுறுகின்றேன். அங்ஙனம் அவர்கள் செய்யாமைப் பொருட்டு, இந்தப்பிள்ளையையும் நான் ஒழித்துவிடல் வேண்டும்! நின்னையும் இங்கிருந்து அகற்றிவிட்டு, என் குடிமக்களின் உளத்திற்கிசைந்த வேறொருமனையாளையும் யான் மணந்துகொள்ளல் வேண்டும்" என்று நெஞ்சிற் சிறிதும் ஈரமின்றிக்கூறினான்.

இவ் வன்சொற்களைச் செவியேற்ற கிரிசெலாள் நைந்துவருந்தும் உள்ளத்தினளாயினும் பொறுமையின் மாறாதவளாய், "மாட்சிமைநிறைந்த அருட்பெருமானே, தங்களது அரசவுள்ளத்திற்கு எஃது உகந்ததோ அதனையேசெய்து மனவமைதிபெறுங்கள்! என்னைப்பெருமைப்படுத்தவேண்டுமென்று ஒருகாலும் நினையாதேயுங்கள்! தங்களுள்ளத்திற்கு இசைந்தது தவிர, வேறேதும் யான் விரும்பத்தக்கதும் அன்று உயர்ந்ததும் அன்று!" என விளம்பினள். அதன்பிற் சிலநாட்சென்றபிறகு அம்மன்னர்பிரான் முன்னே தன் பெண்மகவுக்குச் செய்தபடியே, இப்போது தன் ஆண்மகவுக்கும் அதே ஏவலாளனை விடுத்து, அதனைக் கொலை செய்வித்தற்பொருட்டுப் போக்கினான்போல் வெளிக்குக்காட்டி, அதனைப் பொலொனா நகருக்குவிடுத்து அங்கே அது தன் அழகிய அக்காளுடன் வளருமாறு திட்டம்பண்ணினான். அப்பெருமாட்டியோ முன்னே தன் முதற்பிள்ளையைக் கொடுத்தபோது எங்ஙனம் ஏதொருமனக்குறையுங் காட்டாதிருந்தனளோ அங்ஙனமே இப்போதும் இருத்தல் கண்டு, அவள் கணவற்குண்டான வியப்பு இவ்வளவென அள

விடற்பாலதன்று; அவன், அவளைப்போன்ற மற்றொருத்தி இவ்வுலகில்எங்குமிருத்தல் இயலாதென்று எண்ணினான். தனது சூதான சூழ்ச்சியைச் செய்யாதிருந்தால், தன் மனையாள் தன் பிள்ளைகள்பால் எவ்வளவு அன்புபூண்டு அவைகளைத் தன் இன்னுயிரெனக்கருதி எவ்வளவு கருத்தாயோம்பி வளர்த்திருப்பள் என்பதை அவன் அவளது நெஞ்சத்தியற்கையை உற்றுநோக்கி யாராயும்முகத்தாற் கண்டுகொண்டான். மற்று, அங்ஙனம் ஆராய்ந்து கண்டிலனேல், அவள் உலகியன் முறைக்கு அன்புடையவள் போல் நடப்பவளேயன்றி உள்ளபடியே தன் மக்கள் மாட்டு அன்புடையவள் அல்லளென்றும், எத்தனை பிள்ளைகள் தனக்குப்பிறந்தாலும் அத்தனை பிள்ளைகளையுந், தான் வேண்டியபடி, அவள் தன்னினின்றும் அங்ஙனம் எளிதாக அகற்றிவிடத்தக்கவளே யென்றும் அவன் அவளைப் பிழையாக எண்ணியிருக்கக்கூடும்; ஆனால், அவளைத் தான் ஆராய்ந்துபார்த்தமட்டில், அவள் அன்பிற் கனிந்த தாயின் இயற்கை யுடையவளே யென்றும், எத்துணைக் கடுமையான இடிப்புகளையும் பொறுக்கவல்லவளென்றும் அவன் நன்குணர்ந்துகொண்டான்.

இனி, அம்மன்னன்றன் குடிமக்களோ, அவன் தன் பிள்ளைகளைக் கொன்று விடும்படி செய்தனனெனவே நம்பி, அவனை மிகவுங்கொடியனாக நினைந்து அவன்மேற் பெரும்பழிகூறினர்; ஆனால், அவன்றன் மனையாண்மேலோ பெரிதும் இரங்கினர். தன்பிள்ளைகள் இறந்துபோனதற்காகத் தன்னைக்கண்டு புலம்பவந்த பெண்மணிகட்கெல்லாம், அப்பெருமாட்டி, தன்பிள்ளைகளைப் பெற்ற தந்தைக்குத் தன்மக்கள் உகந்தவர்களாதலைவிடத் தனக்கு மிக உகந்தவர்கள் அல்லரே! எனப் பகர்ந்து அவர்களை ஆறுதல்பெறச்செய்தனள்.

இனி, இப்பிள்ளைகள் பிறந்த சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு, அம்மன்னன் தன் மனைவி கிரிசெலாளின் பணி

பொறுமையினைக் கடைசியாக ஆராய்ந்துபார்த்து விடுதற்குத் தன்னுள்ளே தீர்மானஞ்செய்து, தன்பக்கத்தே யிருந்தவர்களைநோக்கி, இனிமேல் தான் கிரிசெலாளைத் தன் மனைவியாக வைத்துக்கொள்ளுதல் இயலாதென்றும், அவளைத் தான் மணந்துகொண்டகாலத்தில் தான் மயங்கிய மூளையுள்ள இளைஞனாயிருந்தபடியால் அங்ஙனந் தான் செய்தது மடமைச்செயலாய் முடிந்ததென்றுந் திறந்து சொன்னான். அதன்பின், தன் குருவுக்குத் தெரிவித்துக், கிரிசெலாளை நீக்கிவிட்டு, வேறொருமனையாளை மணந்து கொள்ள அவரது விடையைப் பெறுதற்குத் தான் முனைவதாகவுங்கூறினான். அதனைக்கேட்ட அவர்கள் அவ்வாறு செய்தல் அடாதெனத்தடுத்தும், அவன் அங்ஙனஞ் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென அழுத்திக்கூறினான்.

அச்செய்தியைக் கேட்டுத், தான் மறுபடியுந் தன் ஏழைத்தந்தையின் குடிலுக்குங் காணியாட்சிக்குந் திரும்பிச்செல்லவேண்டி யிருத்தலையும், அங்கே தன்னிளமைக் காலத்திற்போலத் தான் மீண்டும் பழைய ஆடுமேய்க்குந் தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டி யிருத்தலையும், அதனொடு தான் காதலித்துப்பேணிய கணவனொடு வேறொருத்தி மணங்கூடி இன்பம் நுகரப்போவதையும் உணர்ந்து, அருமைப் பெண்மணிகாள்! அம்மாதரசியின் மனப்பொறுமையானது எவ்வளவு கொடுமையான ஆராய்ச்சிக்கு உள்ளாக்கப்பட் டிருக்கவேண்டும் என்பதை நன்கு நினைத்துப்பாருங்கள்! அவ்வாறிருந்தும், அவள் இதற்கு முன்னே தனக்குநேர்ந்த இடுக்கண்களையெல்லாந், தோலாத மெய்யொழுக்க மனத்திட்பத்தால் மிதித்து மேல்நின்றதுபோலவே, இப்போதும் இதனைக் கலங்காமுகத்துடனும் நடையுடனுந் தாங்கிக்கொள்ளத் தனதுள்ளத்தை அசையாமல் நிலைநிறுத்திக்கொண்டாள்.

இனி, அரசன் தான்கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கென்று குறிப்பிட்ட ஒருநாளில்,

நாள்?" எனக்கேட்ப எரல், "இது 14-ஆம் நாள்" என்று மொழிந்தார். பிரௌன், "அப்படியா? இந்த ஊரிற் காலவட்டம் பின்னோக்கிச் செல்கின்றதோ? யான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது 17-ஆம் நாள் ஆகும்" என்றனர். அதற்கு எரல், "எந்தத் திங்களில் 17 ஆம் நாள்?" எனவினவப், பிரௌன், "ஜனவரித் திங்களில் 17-ஆம் நாள்" என்றனர். அதற்கு எரல், "இது மார்ச்சுத்திங்களின் 14-ஆம் நாள் அன்றோ" எனக்கூறினர்.

பின்னர்ப், பிரௌன் என்னும் அத்துரைமகனுக்கு ஏதோ மூளை பிசகியிருக்கின்றதென எண்ணி, எரல் ஒரு மருத்துவரை அவர்பால் உடனே வருவித்தனர். அன்செல்பூரன் அம்மருத்துவரைக் கண்டதுந் தமது வரலாற்றினை எடுத்துச்சொல்லி, ஜனவரி 17-ஆம்நாளிலிருந்து இன்றுவரையில் நிகழ்ந்தவொன்றுந் தமக்குத் தெரியாதென உறுதிமொழிபுகன்றார். மேலும், "இங்குள்ள இக்குடும்பத்தார், யான் பென்சில்வானியாவிலுள்ள நாரிஸ்டன் ஊரில் இருக்கின்றேனென்றும், இவ்வீட்டில் ஆறு கிழமைகளாகக் குடியிருக்கின்றேனென்றும், இவ்வாறு கிழமைகளும் இவர்களொடு கூடவே யான் இருக்கின்றேனென்றும் நுவல்கின்றனர். ஆனால், இன்றைக்காலைக்குமுன் இவர்களில் எவரையேனும் யான் பார்த்ததாக நினைவுகூரக்கூடவில்லை" என்று வற்புறுத்திக்கூறித், தமது ஊரிலுள்ள ஆரிசு என்னுந் தம்மருமகனுக்கு ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுக்கும்படி அம்மருத்துவரை வேண்டிக்கொண்டார். அங்ஙனமே அம்மருத்துவரும் அவர்தம் மருமகனுக்கு ஒரு கம்பிச்செய்திவிடுப்ப, அவரிடமிருந்துபோந்த விடையானது "ஆம், அன்செல்பூரன் என் மாமனேயாவர். அவர் எங்கேயிருக்கின்றாரென்பதும், நலமாக இருக்கின்றாரா என்பதுந் தெரிவியுங்கள். மற்றைச்செய்திகளும் விளக்கமாக எழுதுங்கள்" என அறிவித்தது.

அதன்பின் அன்செல்பூரன் மருகரான ஆரிசு என்பவர் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊருக்குப்போய், அங்கே தன்மாமனார் பிரௌன் என்னும் பெயர்பூண்டு வைத்திருந்த கடையிலுள்ள சரக்குகளையெல்லாம் விற்பனைசெய்து, அவருடைய அலுவல்களையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு, அவரைத்தமதூர்க்கும் அழைத்துவந்தார்.

பிறகு, அன்செல்பூரனின் இருவேறுவகை வாழ்க்கை நிலைமைகளைக் கேள்வியுற்ற மனநூல் ஆசிரியர்கள் மிகவும் வியப்புற்றவர்களாகி அவர்பாற் போந்து அவரது மனவியற்கையை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துபார்க்கலாயினர். அன்செல்பூரன் கள்ளங்கவடறியாத வாய்மையாளரென்பதும், அவர் பிறரை ஏமாற்றுதற்காக அங்ஙனம் வேற்றூர்க்குப்போய்த் தமது பெயரை மாற்றிக்கொண்டு கடைவைத்திலரென்பதும் ஆராய்ச்சிவல்ல அவ்வாசிரியர்கள் திட்டமாய்த் தெரிந்துகொண்டனர். அற்றேல், ஒருவரையொருவர் அறியா இருவேறு ஆட்கள்போல் அன்செல்பூரன் ஒருவரே நடந்துகொண்டதென்னை? என்று ஆராய்வான்புகுந்து, புகழ்பெற்ற உளநூற்போராசிரியராகிய உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பார், அவரை அறிதுயிலிற் செலுத்தி, அவரது வாய்ப்பிறப்பைக் கேட்டனர். அன்செல்பூரன் அறிதுயிலிற் சென்றவளவானே, அன்செல்பூரன் என்னுந் தமதுபெயரையும் அப்பெயர்பூண்டு தாம் நடாத்திய வாழ்க்கையின் வகைகளையும் முற்றமறந்து, தாம் பிரௌன் என்னும் பெயருடையவரென்றும் அப்பெயரொடு தாம் நடாத்திய வாழ்க்கையின் வகைகள் இவ்விவையென்றுந் தாம் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊரிற்றங்கி வாணிகஞ்செய்து வாழ்ந்த வரலாறுகளையெல்லாம் ஒழுங்காக எடுத்துக்கூறினார். அதன்பின் அவ்வறிதுயிலினின்றும் அவர் எழுப்பப்பட்ட பின்னர்த், தாம் அன்செல்பூரன் என்னும் பெயரொடுவாழ்ந்த தமது பழையவரலாற்றைத்தவிரத், தாம் இடையே பிரௌன் என வேறுபெயர் பூண்டு வேறோர் ஊரிற்றங்கி வாழ்ந்தவரலாற்றைச் சிறிதுமேயறிந்திலர். இதனைக்கண்டு இறும்பூதுற்ற அவ்வுளநூற்போராசிரியர், ஒருவரது உணர்வே இருவேறுவகையாய்ப் பிளவுபட்டு ஒன்றையொன்றறியாதாய் இயங்கிய இயக்கத்தைமாற்றி, இரண்டையும் இணைத்து ஒன்றையொன்றுணருமாறுசெய்ய, அறிதுயிலின் முறைகளிலேயே எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அது கைகூடாமலே போயிற்று.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து, நனவுங்கனவும் அல்லாமல் அவையிரண்டற்கும் வேறான ஓர் உணர்வுநிலையும் மக்கள் சிலர்க்கு உண்டென்னும் வாய்மை தெற்றென விளங்காநிற்கும். எனவே, அத்தகையதொரு புதுநிலையிலிருந்து தொடர்பாக நிகழும் உண்மைநிகழ்ச்சிகள் உண்மையேயாகுமல்லாமற் பொய்யாகாவெனவுங் கடைப்பிடித்தல்வேண்டும். இங்ஙனங் கனவும்நனவும் அல்லா ஓர் உணர்வுநிலையிலிருக்கும் ஒருசிலர்க்கு ஒரோவொருகால் நினைவுருவங்கள் தோன்றும் நிகழ்ச்சிக்கு இன்னும் இரண்டு மெய்ந்நிகழ்ச்சிகள் ஈண்டெடுத்துக்காட்டுவாம். சமயகுருவாகிய ஜப் (C. H. Jupp) என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: —

«1875-ஆம் ஆண்டு ஓர் ஆடவன் தன் மனைவியையும் ஆறு பிள்ளைகளையும் விட்டு இறந்துபோனான். மூத்தபிள்ளைகள் மூவரும் எமது அகதிப்பிள்ளைநிலையத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். அதற்கு மூன்றாண்டுகள் கழித்து அப்பிள்ளைகளின் தாயும் இறந்துபோயினள்; அவர்கட்கு நேயராயுள்ளவர்கள் கையொப்பஞ்சேர்த்து மற்றைப்பிள்ளைகளையும் இந்நிலையத்திற்கே விடுத்தனர். அங்ஙனம் வந்த பிள்ளைகளுட் கடைசிப்பிள்ளைக்கு நான்காண்டுகள் இருக்கும். இப்பிள்ளைகள் வந்துசேர்ந்த ஆறுதிங்களுக்குப் பின்னர், அவர்களைக் காணச் சிலர் திடீரென ஒருமாலைநேரத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். பிள்ளைகள் படிக்கும் அறையில் ஒன்பது படுக்கைகளிற் சிறார் படுத்திருந்தனர்; ஒன்றுதான் வெறுமையாய் இருந்தது. வெறுமையாயுள்ள அதில் இந்நிலையத்தின் காவலர் துயில்கொள்ள இசைந்தனர்.

«மறுநாட்காலையிற் சிற்றுண்டி அருந்தாநிற்கையில், அக்காவலர் பின்வருஞ்செய்தியை எடுத்துமொழிந்தார்: —'யான் நினைவுகூர்ந்து சொல்லக்கூடியவரையில், யான் பதினொருமணியளவில் துயில்கொண்டேன்; சிறிதுநேரம் மிகஅயர்ந்துறங்கினேன்; அதன்பின் ஏதொருகாரணமும் இன்றித் திடீரென விழித்தேன்; பிள்ளைகள் படுத்திருந்த முகமாயின்றிச் சுவரை நோக்கியபடியாய்ப் படுத்திருந்தயான் எனது முகத்தை அவர்களை நோக்கித் திருப்புதற்கு ஒருநினைவுகொண்டேன். அங்ஙனந் திருப்புதற்குமுன் யான் நிமிர்ந்துபார்க்க, மென்மையான ஓர் ஒளியை அவ்வறையினுட் கண்டேன். வெளியேயுள்ள கீழ் அறையில் ஆவிவிளக்கு மங்கலாய் எரிந்தது; படுக்கையறையின் கதவுகள் திறந்திருந்தமையால், அவ்வொளி அவ்வெளியறையிலிருந்து வந்ததெனவே எண்ணினேன். ஆனால், உடனே விளங்கியபடி அஃது அங்கிருந்து

வந்ததன்று. யான் அதனை நோக்கித்திருப்புதலுந், திகைப்புறத்தக்கதொரு தோற்றம் என் கண்ணெதிரே தோன்றிற்று. எனது படுக்கைக்கு இரண்டாவதாயுள்ள ஒருகட்டிலின்மேல், அவ்வறையின் அதேபக்கத்தில், ஒருசிறு பங்கவொளி மிதந்துநின்றது; அது நிலாக்காலத்திரவில் முழுமதியைச் சூழ்ந்து காணப்படும் ஒளிவட்டத்தின் துலக்கம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது. புதுமையான அத்தோற்றத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யான் எழுந்து என் படுக்கையின்மேல் நேராக அமர்ந்தேன்; அதன்பின் என் கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துநோக்க அப்போது ஒருமணியாக ஐந்து நிமிஷங்கள் இருந்தன. எல்லாம் அமைதியாய் இருந்தது; பிள்ளைகள் எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கினர். அவ்வொளிவட்டமானது மேன் மிதந்துகொண்டிருந்த கட்டிலின்மேல், முன்னேகூறிய ஆறுபிள்ளைகளிற் கடைசிப்பிள்ளை உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. யான் கனவுதான் காண்கின்றேனோவென்று என்னுள்ளே வினவினேன். இல்லை! நான் நன்றாகவிழித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஐந்தடி யுயரந்தோன்றிய அவ்வொளிப்பிழம்பை, அஃது எதுவாயிருந்தாலும், எழுந்து தொட்டுப்பார்ப்பதற்கு எனக்குள் ஓரெண்ணம் உண்டாயிற்று. அதன்படியே யான் எழ, ஏதோ ஒன்று என்னைப் பின்னுக்குப் பிடித்திழுப்பதுபோற் காணப்பட்டது. யான் என் காதினால் எதுங் கேட்கவில்லை யென்பது திண்ணமே; என்றாலும், "எழாதே படுத்துக்கொள், அஃது உனக்கு எதும் ஊறுசெய்யாது" என்னுஞ்சொற்கள் மட்டும் என்னுள்ளத்திற் புலனாவதை உணர்ந்தேன். உணர்ந்து அதன்படியே உடனே செய்தேன். அதன்பிற் சிறிதுநேரத்திலெல்லாம் யான் துயின்றுவிட்டேன். பிறகு யான் எப்போதும் விழித்துக்கொள்ளும் நேரப்படி காலை ஐந்தரைமணிக்கெல்லாம் உறக்கம்நீங்கி எழுந்தேன். அதன்பின் ஆறுமணிக்கு எனது கட்டிலுக்கு எதிர்க்கோடியிலிருந்த படுக்கையிலிருந்து துவங்கி, ஒவ்வொருபிள்ளைக்கும் யான் உடை உடுப்பித்துக்கொண்டு வருகையிற், சென்ற இரவு ஒளிவட்டமொன்று மேன்மிதந்துகொண்டிருந்த படுக்கையண்டை வந்து, அதிற்படுத்திருந்த சிறுவனையெடுத்து என்னுடைய முழந்தாள்களின்மேல்வைத்து, அவனுடைய உடைகளை அவன்மேல் அணிவித்தேன். அப்போது மற்றைச்சிறுவர்களுடன் பேசிக்கொண்

டிருந்த அப்பொடியன், சடுதியிற் றன்பேச்சைநிறுத்தி, எனது முகத்தை ஒருபுதுமையான குறிப்புத்தோன்ற உறுத்துப்பார்த்து, "ஓ! ஐயா, என் அம்மை நேற்றிரவு என்னிடம் வந்தாள்; நீங்கள் அவளைக்கண்டீர்களா?" என்று என்னை வினவினான். ஒருநொடிப்பொழுது யான் அப்பொடியனுக்கு விடைசொல்லாதிருந்தேன். அதன்பின் யான் அதற்கு விடைசொல்லாது விடுதலே நன்றென நினைந்து, "நாம் கடியப்போகவேண்டும்; இல்லாவிட்டாற் காலையுணவு தப்பிவிடும்" எனப்பகர்ந்தேன் என்பது.

"அச்சிறுவன் மறுபடியும் அந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்துப்பேசியதேயில்லை. அதைப்பற்றி எனையோரும் அவனுக்கு அதைச் சொல்லவும் இல்லை. அவ்வகதிநிலையக்காவலர் அது தம் அறிவுக்கு எட்டாத மறைபொருளாயிருக்கின்றது எனப் புகன்றார். நிகழ்ந்த உண்மையை நிகழ்ந்தபடி சொல்லி, அவ்வளவில் அதனை நிறுத்திவிட்டார்; ஆனாற், றும் கூறியவற்றுள் ஒன்றிலுந் தாம் பிழைபடவில்லை யென்பதை முற்றுந் தம்மனமார நவின்றனர்.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற்போந்த ஒளியுரு, அதனைகண்ட அப்பொடியன்றன் அன்னையின் உருவமேயாகும். தன்பிள்ளைகளை அகதியாய் விட்டிறந்த தாயானவள் தனது நுண்ணுடம்பில் நின்று நினைத்த நினைவானது, அவளையொத்ததொரு வடிவினை அவடன் கடைசிப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரே தோற்றுவிப்பதாயிற்று. அவள் ஈன்ற ஏனைப்பிள்ளைகள் எல்லாம் அவள் இறந்தஞான்று சிறிது வினுத்தெரிந்தவர்களாதலால், அவர்களைப்பற்றி அவள் கவலைகொள்ளாது, வினுத்தெரியாப்பொடியனாகிய தன் கடைசிப்பிள்ளையைப்பற்றியே கவலைகொண்டிருந்தமையால், நுண்ணுடம்பிற் சென்றபின்னரும் அவள் அப்பிள்ளையையே மிகுதியும் நினைத்தாள் ஆகல்வேண்டும். அதனாலேயே, அவளுருவு அப்பிள்ளையின் படுக்கைக்குமேன் மிதந்துகாணப்படுவதாயிற்று. அவ்வகதிநிலையக்காவலருஞ் சமயகுருவுமாகிய ஜப் என்பவர் தெளிவுக்காட்சி (Clairvoint vision) உடையராயிருந்தமையால், அவருந் தமது படுக்கையில் இருந்தபடியே அவ்வுருவினை ஒளிவடிவாய்க் கண்டார். தன் அன்னையின் அவ்வுருவினைக்கண்ட பொடியனுக்குள்ள அளவினும், அக்குருவுக்குள்ள தெளிவுக்காட்சியின் வலிவு சிறிது குறைந்தநிலையில் இருந்தமையால், அவர் அவ்வுரு

வின் வடிவினைக்காணமாட்டாமல், அதனை ஓர் ஒளிப்பிழம்பாகவே கண்டார். இவ்வாறு அந்நினைவுருவினைக்கண்ட அவ்விருவரில் அச்சிறுவன்மட்டுங் கனவுநிலையிலிருந்தே தன் அன்னையின் அவ்வுருவினைக் கண்டவன் ஆவன். மற்று, அந்நிலையக்காவலராகிய சமயகுருவோ கனவுக்கும் நனவுக்கும் இடைப்பட்டதொரு நிலையில் இருந்தார் என்பதே புலனாகாநிற்கின்றது; ஏதனாலெனின், அவ்வொளிவட்டத்தைக் கண்டு தமது படுக்கையின்மேல் எழுந்து உட்கார்ந்தவர், பின்னர் அதனைத்தொட்டுப்பார்ப்பதற்குவிரும்பி எழுந்தபோது எழமாட்டாமற் பின்னே இழுக்கப்பட்டனர் என்பதனால்; அவர் தாம்வேண்டியபடி இயங்கவல்ல நனவுநிலையில் இருந்தனராயின் அவ்வாறு அவரது முயற்சி தடைபடுதற்கு இடம் இராதன்றோ? மற்று, அவர் கனவுநிலையிலும் இருந்திலர்; ஏனெனில், அவ்வுருவினைக் கண்டெழுந்தவர் "யான் கனவுதான் காண்கின்றேனோ?" என்று தம்முள்ளே தாம் வினவினராகலின்; கனவுநிலையிலிருப்பவர் அதனை நனவாகவே கருதியிருப்பரல்லது கனவாகநினைத்தல் இல்லையன்றே. இங்ஙனம் இரண்டும் அல்லாதாகவே, அவர் அப்போதிருந்தநிலை, அறிதுயிலில் இருப்பார் நிலையினையுந் தூக்கத்தில் நடப்பார் நிலையினையும் ஒத்ததொன்றாதல் வேண்டுமென்பதே துணியப்படும் என்க.

இன்னும், மேலதனோடொத்த வேறொரு பெருநிகழ்ச்சியினையும் ஈண்டு மொழிபெயர்த்து வரைகுதும். மார்த்தா என்னுந் துறவுமாதரார் ஓர் ஆசிரியருக்குப் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

"1891-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத்திங்கள் 6-ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை பாஸ்டியன் என்னும் நோயாளியைப் பேணும்படி யான் அழைக்கப்பட்டேன். அன்றிரவு யான் ஐந்துநிமிஷம் அரைத்தூக்கத்தில் இருந்தபிறகு, ஒரு கனவுகண்டேன்—யான் கண்டது கனவெனக்கூறுதல் பொருந்துமாயின், யான் தூக்கத்திலிருப்பதாகவே நினைந்தேன். ஓர் ஒளியும் ஓர் ஒலியும் அங்குள்ள அடிப்பண்டையிலிருந்து வந்தன. ஒருமாது வெளியே போந்தனள்; ஆனால் அவளது உருவம் யான் இதற்குமுன் அறிந்ததாய் இல்லை; என்றாலும், அவளது குரலொலிமட்டும் பாஸ்டியன் அம்மையாரின் குரலொலியை யொத்திருந்தது. யான் உங்களைப் பார்ப்பதுபோலவே அவளை அத்துணைத்தெளிவாகக் கண்டேன். சிசில் என்பவள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த கட்டிலண்டையில் அவள்சென்று, அப்பெண்ணின் கையை யெடுத்துச், 'சிசிலி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றாள்!' எனநுவன்றனள். யானும், எனது கனவில், அவளைப் பின்பற்றிச்சென்றேன். பின்னர் அவள் கதவைத் திறந்து மறைந்துபோயினாள்.

"அது நேர்ந்தது இன்னநேரத்திற்றான் என்று என்னால் திட்டமாய்ச்சொல்லல் ஏலாது; ஆனாலும், அஃது அவ்விரவின் முற்பொழுதிற் பதினொருமணிக்கும் ஒருமணிக்கும் இடையேதான் தோன்றியதாதல்வேண்டும்; என்னிடத்திற் கைக்கடிகாரம் இல்லாமையால் அந்நேரத்தைக் குறித்துச்சொல்லல் என்னால் முடியவில்லை. இக்கனவுகண்டவுடனே யான் விழித்துக்கொண்டேன். சிசிலியை யான் எழுப்பவில்லை; ஏனென்றால், அதைப்பற்றி ஏதும் அவளுக்குச்சொல்ல நான் விரும்பவில்லை; ஆயினும் அக்கனவு என்னுள்ளத்தில் மிகவும் உறுத்தினமையால், மறுநாட்காலையில் யான் விழித்தபிறகு அதனை அவட்குக் கூறினேன். அங்ஙனந்தோன்றிய அம்மங்கை தன்கையில் ஒரு மெழுகுதிரி ஏந்திச்சென்றமையும், அவளுடைய ஆடைகளின்மேற் பலநிறப் புள்ளிகள் இருந்தமையும் ஆகிய குறிப்புகளைத்தவிர வேறேதும் யான் சொல்லமாட்டாதவளா யிருக்கின்றேன்.

"இதற்குமுன் ஒருகால் இறந்துபோன என் அன்னை என் கண்ணெதிரே தோன்றி, 'நீ கடவுளைத் தொழுங்காலங்களில் என்னை நினைப்பதில்லையே' என்று சொல்லக்கேட்டதை யன்றி, இத்தகையதொரு கனவு வேறு கண்டிலேன்" என்பது.

மார்த்தாஎன்னுந் துறவுமாதரார் பாஸ்டியன் என்பவரைப் பேணியிருந்த அவ்விரவிற் கண்ட ஒருபெண்மகள் உருவத்தை, அதேயிரவில் அவர்தம் மகளாருங்கண்டு தெரிவித்தெழுதிய கடிதம் வருமாறு:—

"என் தந்தையார் நோயாய்க்கிடந்தபோது துறவுமாது எங்கள் இல்லத்தின் மேன்மாளிகையில் அவரைப் பேணிக்கொண்டிருந்தனள். அப்போது யானும் என் தமையனுங் கீழேயிருந்தோம். இரவு பத்துமணிக்கு யான் என் தமையனைக் கீழேயே விட்டு, மேன்மாளிகையில் என்படுக்கைக்குச் சென்றேன். பின்

ளர்ப் பதினொருமணிக்கும் நள்ளிரவுக்கும் இடையே—யான் விழித்திருந்தேனோ அல்லது உறங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தேனோ அறிந்திலேன், பெரும்பாலும் அவ்விரண்டிற்கும் நடுவான நிலையில் யான் இருந்திருக்கலாம்—எனது கட்டிலின் அருகே ஓர் ஆவியுருவத்தையொத்த வெள்ளை நிழலொன்று நிற்றலைக் கண்டேன்; அதனை இன்னாரது வடிவமென்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு நேரமில்லை; உடனே யான் பெருந்திகில்கொண்டு இட்ட கூக்குரலானது என் தமையனைத் திடுக்கிடச்செய்யவே, அவனும் மேலேபடுக்கவந்தவன், எனது அறைக்கு விரைந்துபோந்து, யான் வெருக்கொண்டு சுற்றிலும் விழித்தலைப்பார்த்தான். அவ்விரவின் பிற்பகுதி அமைதியாய்க்கழிந்தது.

“மறுநாட்காலையிற் சிசிலியென்பவள் துறவுமாது கண்ட கனவினை எனக்கு எடுத்துரைத்தனள். ஆனாற், சிசிலி தான் ஏதொன்றுங் காணவாவது கேட்கவாவது இல்லை. நான் அவள் சொன்ன அக்கட்டுக்கதையைக்கேட்டு அவள்மேற் சிறிதுசினங் கொண்டு, அதனை ஒரு புல்லியகனவெனவே சொல்லிவிட்டேன்; அதேயிரவில் அதேநேரத்திற்றோன்றிய அவ்விரண்டு தோற்றங்களையும்பற்றி யான் பேரச்சம் அடைந்தமையால், அவைகளைக் குறித்து ஏதுங் கேட்பதும் எனக்குப் பெருந்திகிலாயிருந்தது. சிசிலியும் அத்துறவுமாதும் யான் கண்ட கனவைப்பற்றி ஏதுமே அறியார். இரண்டுநாட்கழியும் வரையில் நான் அதனை அம்மாதுக்குச்சொல்லவில்லை.” என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் போந்த உருவத்தை மாதரார் இருவர் ஓரேயிரவில் ஓரேநேரத்திற் கனவுக்கும் நனவுக்கும் இடைப்பட்டதொரு நிலையிலிருந்து கண்டமையும், அங்ஙனங்கண்ட அவ்வுருவினை ஒருவர் ஒருபெண்மகள் வடிவமாகவும் மற்றவர் ஒரு வெள்ளிய நிழலாகவுங் கண்டபான்மையும், இருவரும் அவ்வுருவினைத் தமக்குத்தெரிந்த ஒருவரது வடிவமாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலனவாகும். தாம் கண்டறியாத ஒருவரது உருவம் அம்மாதரார் இருவருமே நினையாதிருக்கையில் அவர்தங் கட்புலனெதிரே தோன்றியதனை உற்றாராயுங்கால், அவ்வுருவத்தோற்றம் உண்மையானதேயன்றி அம்மாதரார் [illegible] நினைந்த நினைவின் தோற்றமாதல் செல்

210476

தமிழுக்குந் தமிழ்க்கொள்கைக்கும் உழைத்தாலும் அவைபரவுமோ? அவை பரவாவிட்டால் நம்தமிழ்நாட்டவர் கல்வியிலும் நாகரிகத்திலுங் கடவுளறிவிலும் முன்னேற்றம் அடைதல்கூடுமோ? இவ்வாறவர்கள் அவற்றில் முன்னேற்றம் அடையாது ஒழியின், அம்மூன்றிலும் முன்னேற்றம் அடைந்துவரும் மற்றை மக்கள் வகுப்பினரே இம்மைமறுமை நலங்களையெல்லாம் பெற்றுப் பெருகிப் பொங்கிவர, நந்தமிழ்மக்கள் அந்நலங்களைப்பெறாமல் அருகி மங்கிப்போவர். ஆதலால், நந்தமிழ் அன்பர்கள் தாம் பெற்ற பயனைத் தம்மவர் எல்லாரும்பெற்றுச் செழிக்குமாறு தங்கள் தங்களால் ஆன உதவிகளைச் செய்தற்கு முன்வருவார்களாக! சொல்லால் உதவிசெய்யத்தக்கவர்கள் நம்முடைய ஞானசாகரத்தையும் நூல்களையும்பற்றித் தமக்கு நண்பராய் உள்ளார் பலர்க்கும் நன்கெடுத்துச் சொல்லி அவைகளை அவர்கள் வாங்கிப்பயிலும்படி வற்புறுத்தி வரல்வேண்டும். பொருளால் உதவிசெய்யத்தக்கவர்கள் நம்முடைய வெளியீடுகளின் செலவுகளுக்குப் பொருள்தந்து உதவிபுரிதல்வேண்டும்; தாமே பொருள்கொடுத்து வாங்கிப் பயிலமாட்டாத வறியவர்களுக்கு, ஞானசாகரத்தையும் நம்முடைய மற்றை நூல்களையும் பொருள்கொடுத்துவாங்கி உதவியாற்றுதல்வேண்டும். அளவிறந்த உழைப்பினாலும் பொருட்செலவினாலும் வெளியிடப்படும் நம்முடைய நூற்செலவுகளுக்குப் பொருளுதவிசெய்யாதவர்கள் அப்பொருளால் வேறு யாது உயர்ந்தபயனை அடையப்போகின்றார்கள்? ஆதலால், இவ்வுயர்ந்த முறையில் நம்தமிழ்மக்கட்குத் தனித்தமிழறிவைப் புகட்டுதற்கு நம் செல்வர்கள் முற்படுவார்களாக!

ஞானசாகர ஆசிரியர்.

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் நிகழ்த்திய
வேனிற்கால விரிவுரைகள் (தொடர்ச்சி)

"சென்னைமாகாணத் தமிழர்மாநாட்டு" அமைச்சரான திருவாளர் இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், சென்ற வைகாசித்திங்கள் உஅ, உகூ-ஆம் நாட்களில் திருநெல்வேலிமாநகரிற் கூடிய அம்மாநாட்டின் புலவர்பேரவைக்கு அவைத்தலைவராக வருமாறு மறைமலையடிகளைவேண்டி, அடிகளின் செலவுகளுக்காக நூற்றைம்பது ரூபாயும் உளம் உவந்து அனுப்பிவைத்தமையால், மறுபடியும் அடிகள் வைகாசி, உசு-மாலையிற் பல்லாவரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அடுத்தநாட் பிற்பகல் இரண்டுமணிக்குத் திருநெல்வேலிபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். உஅ-ஆம்நாட்காலையில் திருநெல்வேலி இந்துக்கல்லூரி மேன்மண்டபத்திற் கூடிய அம்மாநாட்டின் பேரவையைச் சென்னை அரசியல் அமைச்சரான திருவாளர் பி. தியாகராசன் அவர்கள் திறந்துவைக்கத், தஞ்சையையடுத்த கரந்தைநகர்த் தமிழ்ச்சங்கத்தலைவருந் தமிழ்ப்புலவருமான திருவாளர் உமாமகேசுரம் பிள்ளையவர்கள் அதற்கு அவைத்தலைவராக அமர்ந்து தமது இனிய தலைமையுரையை நிகழ்த்தி, அவையையும் மிகவுந் திறம்உற நடாத்தினார்கள்.

உகூ-ஆம் நாட்காலையிற்கூடிய அம்மாநாட்டின் புலவர் பேரவைக்கு அவையினர்வேண்டுகோட்படி ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் அவைத்தலைவராய் அமர்ந்து, இந்த ஞானசாகர ௩-ஆம் இதழிலிருந்து வெளிவரும் "முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்" என்னும் விரிவுரையின் முற்பகுதியினை இரண்டுமணிநேரம் வரையில் அவையினர் வியந்துமகிழ நிகழ்த்தினார்கள்.

அன்றுமாலை சு-மணிக்கு அம்மாநாட்டின் இசையரங்குகூடியது. அதற்கும் மறைமலையடிகளே தலைவராய் அமர்ந்து அதனைநடத்துகவென அவையினர் வேண்டியதற்கிணங்கி, அங்ஙனமே அமர்ந்து, "இயல் இசை நாடகத் தமிழ்" என்னும் பொருள்பற்றி அரைமணிநேரம்வரையில் முகவுரைபேசி, அதன்பின், திருவனந்தைமாநகரில் தமிழிசைவல்ல புலவராய் விளங்குந் திருவாளர் இலக்குமணபிள்ளையவர்களையும், அவர்களின் மாணவியார் இருவரையும் இசைநடத்துமாறு பணித்தார்கள்.

(தொடரும்)

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

ஆசிரியர் மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்	ரூ.	அ.
மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி? 516 பக்கம்	5	0
சாகுந்தலநாடகம் (2-ஆம்பதிப்பு) ஆராய்ச்சி, விளக்கவுரைக் குறிப்புகளுடன், 404 பக்கம்	4	0
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம் பதிப்பு), 308 பக்கம்	3	0
மணிதவசியம், முதுகு கலிக்கா, 192 பக்கம்	3	0
சாகுந்தலநாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம்	2	4
அறிவுரைக்கொத்து (2-ஆம் பதிப்பு), 216 பக்கம்	2	4
சாகுந்தலநாடக ஆராய்ச்சிமட்டும், 184 பக்கம்	2	0
பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம்	1	12
சிந்தனைக்கட்டுரைகள் (2-ஆம் பதிப்பு), 130 பக்கம்	1	8
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ், முதுகுகலிக்கா 138 பக்கம்	1	8
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (2-ஆம் பதி.), 142 பக்	1	8
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம் பதி.), 110 பக்கம்	1	4
சாதிவேற்றுமையும்போலிச்சைவரும் (2-ஆம்பதி.), 108பக்	1	4
வேளாளர் நாகரிகம் (2-ஆம் பதிப்பு), 104 பக்கம்	1	4
பொருந்தும்உணவும்பொருந்தாஉணவும் (2-ஆம்பதி.), 98ப	1	4
கடவுள்நிலைக்குமாறான கொள்கைகள் சைவமாகா, 108பக்	1	4
அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை, 64 பக்கம்	1	0
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம், 66 பக்கம்	0	12
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும், 32 பக்கம்	0	8
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை, 24 பக்கம்	0	6
தென்புலத்தார் யார்?, 24 பக்கம்,	0	6

கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு 3 அ; பெற்றோர் கடமை 3அ; சைவசமயப் பாதுகாப்பு 2அ; தமிழ்த்தாய் 2அ; திருக்கோயில் வழிபாடு 2அ; சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி யிடலாமா? 2அ; சீர்திருத்தக் குறிப்புகள் 2 அணா.

The Oriental Mystic Myna (In English)	3	0

மேற்குறித்த நூல்களில் 'மணிதவசியம்,' 'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்,' என்னும் இரண்டு தவிர மற்றைநூல்களை இருபத்தைந்து ரூபாய்க்குக்குறையாமல் வாங்குவோர்க்கு ரூபாய்க்கு ஓர்அணா விழுக்காடு கழிவு கொடுக்கப்படும். இந்நூல்கள் வேண்டியவர் பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக நிலையத்திற்கும் சென்னை, வேளாளத்தேனாம்பேட்டை, பார்த்தசாரதி தெரு, 46-இல் திரு அ. கனகராயர்க்கும் எழுதுக.